

DUHOVNI PASTIR.

Izhaja vsak mesec. — Velja 4 glđ. na leto.

Letnik VII.

V Ljubljani, junija 1890.

6. zvezek.

Praznik presv. Trojice.

Častitev presv. Trojice.

Pojdite in učite vse narode in krščujte
jih v imenu Očeta in Sina in svetega
Duha. Mat. 28, 19.

Že za časov apostoljskih je posvečen dan Gospodov ali nedelja častitvi trojedinega Boga in spominu na tri velevažna čudodela, koja je ta dan storila presv. Trojica. Ta dan namreč vstvaril je Bog Oče nebo in zemljo z vsem, kar je; ta dan je Odrešenik sveta, Bog Sin, od mrtvih vstal; in ravno isti dan izlil je sv. Duh svojo milost nad aposteljne in prve vernike ter prenovil obličje zemlji. Čeravno pa se slednjo nedeljo spominjamo omenjenih, za nas velevažnih in neprecenljivih čudežev presv. Trojice in četudi vsako nedeljo hvalimo in častimo Stvarnika, Odrešenika in Posvečevalca našega, je vendar sv. katoliška cerkev še posebej današnji visoki praznik odmenila vredni častitvi presv. Trojice. S tem nas hoče spodbujati, da se ponižamo posebno danes ter pobožno častimo, kar s slabim umom prav zapopasti ne moremo. Zato pa nam kliče s sv. Serafini: *Svet, svet, svet si ti Gospod Bog Sabaot, nebo in zemlja sta polna tvoje časti!* Ta krasni slavospev je posnet iz one prečudne prikazni, v koji je prerok Izaija gledal veličastvo trojedinega Boga. Videl je namreč Boga na prevzvišenem veličastnem prestolu sedeti. Pred njim pa dva sveta Serafina, ki sta z dvema perutama po zraku plavala, z drugima dvema pa si obličje prikivala ter drug za drugim prepevala: *Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna njegovega veličastva.* (Iz. 6, 3.) Izaija se prestraši nad to prikaznijo; a angelj

prileti k njemu, se z žarečim ogljem dotakne njegovih ust ter ga očisti grehov. (Iz. 6, 1. id.) Kardinal Hugo opomni k temu: *S tem, da so Serafi trikrat „svet“ prepevali, naznanjali so, da so tri božje osebe; ker pa pravijo „Gospod Bog“, spričujejo, da je v treh osebah le eno božje bitje.* — In zakrivali so svoja obličja, pravi Teodoret, da bi s tem naznanili, kako nevredni da so častiti in slaviti vse-mogočno veličastvo, četudi mu troji „svet“ prepevajo. To nezapodljivo skrivnost presv. Trojice, kojoj angelji in vsi nebeški duhovi, pred božjim tronom se uklanjajoči, ponižno slavijo, pred koje veličastvom trepečejo vsi sv. Kerubi in Serafi, koje prevzvišeni praznik danes obhajamo, to visoko skrivnost predoči nam Kristus sam v današnjem sv. evangeliju kot temelj naše svete vere, ko veli svojim učencem: *Pojdite in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.* (Mat. 28, 19.) Kakor je sveti krst podlaga vsega krščanstva, tako je skrivnost presvete Trojice glavna podlaga svete krščanske vere. O tej čiščenju vredni skrivnosti tedaj hočemo danes govoriti, ter učiti:

1. Kako naj to skrivnost skušamo spoznavati s srcem in ne z umom, in 2. kako naj z živo vero častimo trojedinega Boga.

Angeljski Seraf, ki si od trona presvete Trojice priletel k preroku Izaiju, ter ga z žrjavico očistil grehov, priteci danes tudi v moje sree ter ga posveti, da, kolikor je slabemu človeku mogoče, primerno govorim o tej visoki skrivnosti!

I. En sam Bog je v treh osebah, tako nas uči prva stran katekizma. Bog Oče je sam iz sebe od vekomaj in Bog sv. Duh izhaja od Očeta in Sina od vekomaj. Nobena teh treh oseb ni večja ali manjša, vse imajo enako naravo in enoisto božje bitje. In to, dragi moji! je največja skrivnost, pri kateri moramo s svetim apostolom Pavlom vsklikniti: *O globočina bogastva, modrosti in znanja božjega! Kako nerazumljive so njegove sodbe in neizvedljiva njegova pota!* (Rimlj. 11, 33.), skrivnost, koje slabi človeški um preiskovati ne sme, da ne zajde.

Ko bi človek hotel zreti v lesketajoče se solčne žarke, moral bi imeti bistro oko, kakor orel, kajti drugače bi se pokvarilo, ter bi človek oslepel. A zavoljo tega še nikdo ne bo trdil, da je solnee temu vzrok, temveč slabost našega očesa, ki ne more tako močne svetlobe prenašati. Ravno tako se slabi človek ne sme ozirati v odsvit presv. Trojice ter skušati to skrivnost s svojo slabo pametjo prav

zapopasti, kajti tako govori sv. Duh: *Kakor njemu, ki je preveč medú, ni dobro; tako njega, ki veličastvo (presv. Trojice) preiskuje, častitljivost potare.* (Preg. 25, 27.) Sv. Avguštin, kojega bistrumnosti se še danes mnogi učenjaki čudijo, spisal je več knjig o tej skrivnosti. Ko se je pa nekega dne v misli zamaknen na obrežju morja sprehajal, zapazil je mladeniča, ki je hotel z žlico celo morje v malo jamico spraviti. Avguštin mu dokaže, da je to nemogoče. A mladenič mu odgovori: „Ravno tako je tebi nemogoče zapopasti skrivnost presv. Trojice.“ Zato pa pravi sv. Kasijodor: *Bog je neizvedljiva moč, nezapopadljivo bitje, neizrekljiva modrost.* Njega preiskovati bila bi torej predrznost.

A kaj bi se čudili, če te pregloboke skrivnosti s svojo plitvo pametjo prav ne umemo, ko je vendar na svetu že toliko minljivih reči, kojih razumeti ne moremo. Nikdo n. pr. ne more s prostim okom prav zapaziti, kako da se iz semena, ki strohni v naročju zemlje, razvija tako krasno cvetje in obilen sad. Noben človek ne more prav spoznati, kako da solnce, ki že toliko let sveti in greje, ne zgubi ali ne zmanjša svoje svetlobe. Še tega si naša omejena pamet ne vé prav tolmačiti, kako da more revni črvič v prahu zemlje živeti in se gibati. Zato pa sklepa sv. Tomaž Akvinski: tako priprostih stvari, koje z očmi vidimo, ne moremo zapopasti; kako pa bomo razumeli nevidljivo brezдно božjih skrivnosti! Vendar pa si našemu umu oddaljeno skrivnost presv. Trojice nablizo lahko predočimo z očutnimi stvarmi. Prav prilično je primerjati to skrivnost solncu. Ognjena plošča, luč, ki iz nje izhaja in toplota, ki iz obeh izvira, to so trije deli, ki so nam, če tudi slaba podoba presv. Trojice. Ognjena plošča pomeni Boga Očeta, od katerega izhaja Sin, kateri sam o sebi pravi: *Jaz sem luč tega sveta.* In sv. Duha, ki iz obeh izhaja, nam predstavlja toplota, katera iz plošče in solnčne luči izvira. Zato pa primerja sv. Avguštin Očeta z ognjem, Sina s svetlobo in sv. Duha s toploto. To so tedaj podobe, s kojimi si moremo to skrivnost vsaj nekoliko predočiti; zmiraj pa se moramo zraven spominjati besed sv. apostola Pavla: *Zdaj vidimo skozi ogledalo, kakor v megli; takrat pa bomo videli od obličja v obličje. Zdaj spoznam le nekoliko; takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.* (I. Kor. 13, 12.)

Bolje pa, kakor z umom spoznali bomo to skrivnost s srcem: *Kajti, pravi sv. Brnard, nebeških skrivnosti ne zapopade človeško preiskovanje, temveč pobožno srce.* Če svojo dušo grehov očistimo, ter z brezmadežnim srcem Boga ljubimo, se nam bo razodel ter dal spoznati. Tako namreč veli sv. Gregorij Naeijanški: *Bog je luč, koje*

človeški um zapopasti ne more, a on razsvetljuje dušo enako, kakor solnce razsvetljuje stvari; in čistejša, ko je duša, in boljše, ko ljubi Boga, boljše sprevidi in spozná skrivnosti božje. Zato pa so mnogi pobožni možje svete skrivnosti tako dobro spoznali, četudi niso bili učeni ter niso obiskovali druge šole, nego šolo ljubezni do Boga. Sv. apostolu Janezu n. pr. razodel je Bog toliko skrivnosti, ker je svojo nedolžnost tako vestno ohranil ter Boga nad vse ljubil. Sveti Tomaž Akvinski, ki je zavoljo svoje nenavadne modrosti bil imenovan angelski doktor, naslikan je navadno s solncem na prsih, v znamenje, da je vse skrivnosti božje, koje je razlagal, zapopadel le s svojim čistim srcem. On sam je večkrat rekel: *Bolj ko hoče človek skrivnosti božje zapopasti, tembolj se mora ljubemu Jezusu bližati; kajti Bog svoje skrivnosti razodeva le njim, ki so v ljubezni z njim zedinjeni.* Ravno isto beremo tudi o sv. Bonaventuri. Zavoljo svoje čudovitne modrosti serafski učenik imenovan, prekosil je vse svoje sovrstnike v spoznanju presvetih skrivnosti, tako, da ga je občudoval celo sv. Tomaž Akvinski. Ko ga ta nekega dne vpraša, iz katerih knjig da zajemlje svojo vednost, pokaže mu Bonaventura bridko martro, ki je bila od samega poljubovanja že vsa oglojena, ter mu reče: „To je šola, v kateri se učim modrosti ter premišlujem skrivnosti božje.“ O kako moder in posnemanja vreden odgovor! Enako misli tudi sv. Krizostom, ko pravi: *Če hočemo skrivnosti božje prav zapopasti, ne potrebujemo nobene knjige, temveč čisto vest ter se poslužimo namesto knjig milosti sv. Duha, da bodo naša srca napisana z milostjo sv. Duha, kakor so knjige s črnilom.* Sv. Duh tedaj čistemu srcu razodeva skrivnosti božje, zato pa človek nebeške skrivnosti ložje zapopada s srcem, nego z umom.

Dragi kristijani! prizadevajmo si tedaj, da ohranimo čisto srce, ter ga vnemajmo z ljubeznijo do Boga, in zginili bodo spred naših oči vsi dvomi v verskih resnicah; marsikaj, kar se nam zdi zdaj nemogoče, bomo jasno spoznali in ponižno molili in častili presveto Trojico.

II. S slabim umom tedaj ne moremo prav razumeti te presvete skrivnosti. A to tudi ni naša naloga, da, celo predrznost bi bila, maloverno pretuhtavati prečudne skrivnosti božje. Kristus nam je s tem razodel, kolikor nam je potrebno in koristno, mi pa moramo molče roko na srce položiti ter v duhu moliti, kar je prikrito naši slabosti. Ponižno moramo poklekniti v prah ter z največjo spoštljivostjo častiti in slaviti nezapopadljivega Boga v treh osebah, ki v nebeški bliščobi prebiva ter nebo in zemljo obdaja s svojim veli-

častvom. S krasnim slavospevom nebeških Serafinov moramo tudi mi povzdigniti svoj glas, ter mu trikrat svet prepevati. *Ko je prerok Izaija slišal sv. Serafine pred božjim tronom prepevati: „Svet, svet, svet si ti Gospod, Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna tvojega veličastva“, pravi sv. Tomaž Vilanovski, zaslišal je ob enem glas: pojdi ter povej svojemu ljudstvu: poslušajte, a ne prizadevajte si razumeti; glejte prikazen, a ne želite jo zapopasti.* S tem hotel je reči: Skrivnosti presv. Trojice človek s svojim slabim umom ne sme preiskavati, temveč verovati, častiti in moliti. Enako piše tudi sveti Brnard v svojem premišljevanju do papeža Evgenija: *Skrivnost ta (presv. Trojice) je velika, zato jo moramo moliti in ne preiskavati, preiskavati je predrznost, verovati čednost, vedeti pa (da je en Bog v treh osebah) je večno življenje. Njega, ki veličastvo preiskuje, zaduši častljivost.* Moliti in častiti je torej naš namen, naša dolžnost, in to lahko stori vsak človek, bodi si visokega ali bornega stanu, bogatin ali ubožec, učenjak ali neučen človek, če ima le čisto bogoljubno srce.

Samostanski brat Egidij iz reda sv. Frančiška vprašal je nekaj učenega očeta Bonaventuro: „Morejo li oni, ki so doktorji bogoslovja, ki se tedaj po učenosti odlikujejo od drugih, Boga bolje in koristneje častiti in hvaliti, kakor mi drugi slaboumni ljudje?“ Bonaventura mu odgovori: „Ko bi človek razun ljubezni do Boga od njega nobene milosti ne bil prejel, bi samo to že zadostovalo.“ „More tedaj nevedni človek Boga tako častiti, kakor učeni?“ vpraša nadalje radovedni Egidij. „Seveda more“, odgovori Bonaventura, „da, mnogokrat zaničevana beračica Boga bolje in koristneje časti, kakor največji učenjak.“ Potolažen in zadovoljen z odgovorom podá se Egidij v samostanski vrt, se obrne proti mestu ter glasno vsklikne: „O uboga beračica, nevedna si sicer in priprosta, a ljubi Kristusa Gospoda, hvali trojedinega Boga, in imenitnejša si, nego Bonaventura.“

Kristijan! enako zakličem tudi jaz tebi danes: Ako priprosto, po načelih sv. vere živiš in s čistim srcem ljubiš trojedinega Boga, srečnejši boš od onih, ki celi svet pridobijo, na edino potrebno pa pozabijo ter svojo dušo pogubijo. Molimo tedaj v ponižnosti čiščenja vredno veličastvo, trojedinega Boga, prepevajmo mu slavo in čast; neprenehoma naj se glasi iz dna našega srca: *Svet, svet, svet si ti Gospod Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna tvoje časti!* Zraven pa ne nehajmo Boga prositi, naj nam dá enkrat uživati neskončno veselje tam, kjer bomo videli, kar zdaj verujemo, kjer bomo uživali, kar zdaj upamo, in kjer bomo še bolj goreče ljubili ljubezni vrednega

Boga v treh osebah. Kajti *vera v skrivnost presv. Trojice nas stori kristijane, določno spoznanje te skrivnosti pa bo naše večno zveličanje.*
(Catech. Rom. p. 1. Art. 1.) Amen. Janez Rotner.

Praznik presv. rešnjega Telesa.

Jezusova ljubezen in naša nehvaležnost.

Ker je svoje ljubil, ki so na svetu
bili, jih je ljubil do konca.

Jan. 13, 1.

Ako dela božje vsegamogočnosti premišlujem, najdem, da se v vseh razodeva božja neskončna ljubezen do nas. Iz ljubezni do nas je Bog vstvaril svet; iz ljubezni je človeku v prid naredil vse druge razne stvari; iz ljubezni je napravil prelepo solnce in mesec in zvezde na nebu; da, celó najmanjše stvarice je predobrotljivi Bog naredil iz ljubezni do nas. — Če nam je pa ljubezen skazal, da je vse stvari zavoljo nas vstvaril, nam je še večjo ljubezen skazal s tem, da je v naše rešenje sam človek postal. On, ki ga nebo in zemlja ne moreta obseči — on sam večni, nespremenljivi, postane revni človek; — on, ki je vse iz nič vstvaril, le z besedo „bodi“, postane iz ljubezni do nas stvar. — Ali v tem njegova ljubezen še ni dovršena, — njegova ljubezen je še le v tem do vrha priklopela, da ni le hotel malo časa med nami ostati, ampak da je do konca sveta sklenil pri nas ostati in se nam v duhovno jed zapustiti. Ako ljubezen njegovo v presvetem zakramentu premišlujemo, moramo klicati: „O globočina neizmerne ljubezni, mi te ne moremo zapopasti!“ Dasi-ravno pa je ljubezen Jezusova v tem zakramentu do nas nezapopadljiva, vendar se hočem predrzniti nekatere besede o njej spregovoriti, da jo bote vsaj nekoliko spoznali in čutili, in da bote vsled tega spoznanja ljubezen z ljubeznijo povračevali, ne pa z nehvaležnostjo. Tedaj bom pokazal: 1. ljubezen Jezusovo v presvetem rešnjem Telesu do nas; 2. nehvaležnost, s katero mu večjidelj povračujemo to ljubezen.

O Jezus, ki v zakramentu sv. rešnjega Telesa resnično in bistveno prebivaš, prosim te, dodeli meni in vsem mojim poslušalcem, da tvojo ljubezen spoznamo; da ti jo bomo po tem spoznanju tudi povračevali. Daj moč mojemu slabemu jeziku, da o tvoji neskončni ljubezni vredno govorim in vsa srca zanjo vnamem.

1. Neizrečeno ljubezen Jezusovo v presv. rešnjem Telesu bomo spoznali, če premislimo, kaj nam daje Jezus v tem presvetem zakramentu.

Daje nam samega sebe, kajti on govori: *Vzemite in jejte, to je moje telo; pijte, to je moja kri*. Velika ljubezen je bila Jezusova do nas, da je za nas človek postal; da se je dal zavoljo nas zaničevati, zasramovati, preganjati; velika ljubezen, da se je dal razmesariti, raztepsti in na križ pribiti, da je svojo kri za nas prelil do zadnje kaplje, ali veliko večjo ljubezen do nas je imel: da je, ko je že vse dokončal, pri nas ostati hotel do konca sveta, in kolikorkrat bi ga mi pozeleli, se nam v duhovno jed podati. — Ako kdo svojega prijatelja ljubi, mu zapusti v spomin kaj tacega, kar mu je drago: kateri prijatelj pa je kedaj imel do svojega prijatelja toliko ljubezen, da mu je samega sebe dal? Kadar se dobremu, skrbnemu očetu zadnja ura bliža, zapusti svojim otrokom svoje premoženje; tolikanj bolj je vesel, kolikor več more svojim otrokom zapustiti: kateri oče je kdaj svoje otroke tako zelo ljubil, da bi jim bil samega sebe dal; da bi bili ž njim počeli, kakor bi bili hoteli? Kateri prijatelj je svojega prijatelja tako ljubil, da bi mu bil najboljše zapustil? Ko se nam je v sv. rešnjem Telesu dal samega sebe, dal celega, on ni imel nič boljšega, kar bi bil nam mogel dati in nič ni za-se pridržal, tako, da sv. Avguštin po vsi pravici pravi: *Predrzmem se izustiti, da Bog, čeravno je vsegamogočen, ni mogel nič več dati; čeravno najmodrejši, ni vedel nič več dati, dasiravno najbogatejši, ni imel nič več dati*. Ko bi bil Jezus milijon let premišljeval, kaj naj bi nam pač dal, nič boljšega bi si ne bil mogel domisliti, kakor da nam je samega sebe dal.

2. Ljubezen Jezusovo v presv. Zakramentu spoznamo, če pomislimo, kdaj se nam je dal.

Sveto pismo odgovori: *Tisto noč, ko je bil izdan, je vzel Jezus kruh, je zahvalil, razlomil in rekel: „Vzemite in jejte, to je moje telo, katero bo za vas dano“*. (I. Kor. 11, 23. 24.) Katera noč je bila to? Tisto noč, ko je Judež Jezusa za 30 srebrnikov prodal, je sklenil Jezus zastonj svojim sovražnikom darovati svoje presv. Telo in Kri, zastonj žejnemu dati žive vode. O kolika ljubezen. *In kdor je žejen, pridi; in kdor hoče, vzemi žive vode zastonj*. (Raz. 22, 17.) O kolika ljubezen, ne za 30 srebrnikov, temveč zastonj nam hoče dati svoje Telo in Kri. — Tisto noč, ko so ga judje, njegovi lastni bratje, zavrgli in nevernikom izdali, sklene Jezus vse dni do konca sveta pri nas ostati. — Tisto noč, ko judje sklepajo mu življenje vzeti, sklene

on nam kruh življenja dati. — Tisto noč, ko judje sklepajo ga pogubiti, sklene on jih pogubljenja rešiti. — Tisto noč, ko mu judje križ tešejo in žeblje ostrijo, sklene on se prostovoljno v smrt podati in nam svoje meso v dar in hrano zapustiti. „Tisto noč“, o beseda polna ljubezni in sladkosti! obrni jo nase, o kristijan, in jo hvaležno premišluj pred najsvetejšim zakramentom, ter reci: „Tisto noč, ko sem tudi jaz, grši ko Judež, ne za 30 srebrnikov, temveč za kratko, nagnjusno, grdo, grešno veselje Jezusa prodal; tisto noč, ko sem tudi jaz z nečistim poljubom Jezusa nečistnikom izdal; tisto noč, ko sem tudi jaz Jezusa nesramno zapljuval, zasmehoval in mu zabodil ostro sulico v nedolžno Sree; tisto noč, ko bi me bil Jezus lahko pogubil, kakor sem zaslužil, tisto noč je Jezus zame jokal, zame molil, zame krvavi pot potil in je zame daroval ta presv. zakrament, da bi moja nesrečna duša ne bila pogubljena!“ — Zato kliče neki sv. mož premišljeva Jezusovo ljubezen: „O neizrečena ljubezen Jezusova do ljudi! o goreča, o prečudna ljubezen do nas! o Gospod Jezus, več gotovo, kakor mi moremo razumeti, si nam dal konec svojega življenja, ker si postavil zakrament sv. rešnjega Telesa!“

3. Ljubezen Jezusovo v presv. rešnjem Telesu bomo spoznali, če pomislimo dalje, komu se je dal v tem zakramentu?

Na to vprašanje nam on sam dá najlepši odgovor: *Vzemite in jejte, to je moje telo, — vzemite in pijte vsi iš njega, sakaj to je moja kri. — Pridite vsi k meni, jaz vas bom poživil.*

Čudite se, predragi, vsi ga smejo uživati, kakor sam pravi. Vse hoče poživljati brez razločka; da, celó zapoveduje vsem, da naj uživajo njegovo Telo in pijejo njegovo Kri, ker pravi: *Ako mesa Sinu človekovega ne bote jedli in pili njegove krvi, ne bote imeli življenja v sebi.* Preljubi Jezus! jaz tvoje ljubezni nikakor ne zapopadem; zato te vprašam: ali res moramo te vsi uživati? — Ali res hočeš k nam vsem priti? Ali se res hočeš z vsemi tesno skleniti? Ali tudi s svojimi sovražniki, z grešniki? Ali tudi še celo s tistimi, ki te v tem presv. zakramentu preklinjajo? — Tudi s tistimi, katerih sree je polno jeze, prevzetnosti, srda; katerih meso polno poželjivosti? Ali tudi s tistimi, kateri so vsak trenutek v stanu te zapustiti, kakor Judež, te križati, kakor rabeljni? Povej, o Jezus! ali se želiš res tudi s takimi skleniti?

Preljubi moji! Ljubezen Jezusova do nas ljudi bi bila pač razumljiva, ko bi se bil v svetem rešnjem Telesu zapustil le pobožnim, svetim dušam, ki si prizadevajo ga vredno in spodobno sprejeti, ali da ta božji, tedaj najčistejši in svetejši gost v toliko nečistih in ne-

vrednih src gre, tega ne moremo nikdar razumeti. — Da ti, o Gospod, greš v srce, ki je polno žive vere, polno prelepe ponižnosti; v srce, katero še zaljša lepa nedolžnost; v srce, v katerem gori ljubezen do tebe in do bližnjega — temu se toliko ne čudim: ali da celó pred takimi ne bežiš, kateri še celó v tvojo pričujočnost v tem zakramentu ne verujejo; pred takimi, ki so polni ošabnosti in prevzetnosti, kateri ti z najgršimi pregrehami največji stud pripravljajo; pred takimi, kateri v svojem sreu jezo in sovraštvo redé, ne bežiš — temu, preljubi Jezus, temu se moram čuditi! — In koliko jih je, da tebe, o Jezus, v svoja z grehi obtežena trdovratna srca prejemajo! Koliko jih je, ki te na svoje žnablje prejemajo, katere so malo poprej z nesramno ljubeznijo oskrunili! Koliko v svoja usta, s katerih so tekle najgrše, najostudniše besede! Koliko na svoje jezike, s katerimi so ti s preklinjevanjem ali pa bližnjemu z grdim obrekovanjem globoke rane vsekavali? — Ah, koliko jih je, ki te sprejemajo v svoje srce, ki greha še ne sovražijo in se ga skrbno varovati nočejo! In vendar tudi s takimi se hočeš skleniti, kakor z najčistejšimi dušami. Resnica! to je ljubezen, ljubezen, ki jo le Bog ima!

O Gospod! jaz hočem molčati o tej ljubezni tvoji do nas človeških otrok, do nas grešnikov, ker je ne morem razumeti, in kličem: Ah! da bi vendar vsi ljudje spoznali, kako zeló da jih ljubiš; da bi pač vsi neverni katoličanje premislili, kolike ljubezni do njih goriš; da bi vsi ljudje, kateri tvojo ljubezen poznajo, ti tudi zanjo hvaležni bili!

II. Ali žalosten moram reči, da je veliko kristijanov tako neobčutljivih do neizrečene ljubezni, da jo ne z ljubeznijo, ampak z nehvaležnostjo povračujejo.

Ko bi mi slišali, da kdo svojega prijatelja, kateri ga je zelo ljubil, kateri mu je veliko dobrega skazal, z nehvaležnostjo poplačuje, da ga še celo sovraži, preganja, mu za storjene dobrote le žalosti napravlja; kaj ne, da bi takega človeka sovražili, bi ga še pogledati ne hoteli? Kaj bomo pa storili, kadar slišimo, da se največja Jezusova ljubezen v presv. rešnjem Telesu z najgršo nehvaležnostjo povračuje? Poslušajte, kako svet ljubemu Zveličarju za ta neizrekljivi dar, za ta nebeški kruh povračuje; kako se hvaležnega skazuje in ga ljubi!

O moj Bog! o neskončna ljubezen! kako grdo s teboj ravnamo v tem zakramentu! Tisti tujec, ki je med razbojnike padel, si pač res ti. Groza me je izreči, kaj ti svet za tvojo ljubezen daje.

Ne tožim, preljubi, čez zasramovanje in zaničevanje, katero judje in neverniki Jezusu napravljajo; ne tožim kako brezbožni ljudje svete posode, v katerih se Jezus hrani, ropajo in njegovo telo in kri z nogami teptajo. Tožim pa po vsi pravici, da katoliški kristijani, ki so s tako drago ceno Jezusove krvi odkupljeni, za večno čast v nebesih namenjeni, kateri so bili tolikrat s presvetim Telesom in krvjo Jezusovo pokrepčani, da oni to ljubezen tako malo cenijo, da Jezusa z nečistim jezikom prejema, v pregrešna srca sprejemajo, da angeljsko jed nevredno uživajo, ker vendar po besedah sv. Avguština ni manj grdo Jezusovo Telo z nečistimi ustnicami prejeti, kakor ga po blatu metati. Ali to bodi Bogu potoženo, da kristijani, ki bi imeli v tem kruhu uživati si večno življenje, si uživajo dušno smrt.

To moram tožiti: da veliko kristijanov k večerji ljubezni pristopa s sovražnim srcem, ki se s svojimi razžalniki nikakor nočejo spraviti; temu se čudim, da nekateri, dasiravno tu Jezus prebiva v najponižniši podobi belega kruha, se vendar le s prevzetnim srcem bližajo. — Vidim, da mora on, ki je najsvetejši in čistejši in tudi senca greha studí, v nečista srca iti. — Vidim, da ga večkrat na svoj preklinjevalski in obrekovalski jezik prejema; vidim, da jih je veliko, ki v svetem obhajilu nobene milosti, nobene zastave za večno življenje ne dobivajo, ampak le pogubljenje in večno sodbo si uživajo, da, nekateri tudi po večkratnem sv. obhajilu se nič ne poboljšajo, ampak vedno v svojih grehah in slabostih ostanejo. — Vidim, kako se nekateri slabo zadržijo; nočejo poklekniti in pričujočega Boga za odpuščanje prositi; — vidim take, kateri se iz družih norčujejo, ki radi k svetemu obhajilu pristopajo; — vidim take, kateri o velikonočnem času, ker jih neka cerkvena zapoved sili, samo zategadel k sveti mizi pristopijo, naj bi jih svet za poštene imel, pa so brez svatovskega oblačila in po judeževu velikonočno Jagnje zavžili! Oh, ura nesrečna, v kateri so se taki kristijani rodili! In Ti, o Jezus jih poznaš in jih z ognjem iz nebes ne pokončaš? Ti jih vidiš in jih v najnižji pekel ne pogrezneš? — Ti take malikovalce trpiš. Oh mili Jezus! pač moram reči, da človeka preveč ljubiš, ker imaš ž njim tako potrpljenje!

Tako tedaj ti grešnik z Jezusom ravnaš, tako mu plačuješ, da je rešnje kri zate pretil, tako mu neskončno ljubezen povračuješ, da se je tvoji duši v jed in pijačo zapustil. Ali ni to grda nehvaležnost! Jezus, kateri v sv. rešnjem Telesu nas presrečno ljubi; kateri tako zeló želi naše duše pokrepčati, — njega tako zelo žalimo! Preljubi moji! tako je Bog svet ljubil, da je svojega edinorojenega Sina zanj

v smrt dal — tako je edinorojeni Sin svet ljubil, da ga je s svojo lastno krvjo odkupil; — tako nas ljubi sveti Duh, da nas vedno s svojo milostjo razsvetljuje in krepeča, in mi, preljubi! se bomo nad sv. Trojico tako zelo pregrešili, da bomo s tako nehvaležnostjo povračevali ljubezen Sinu božjega v presv. zakramentu, ljubezen Sina, Očeta in sv. Duha?

Oh preljubi! dobro premislimo: Jezus Kristus je v sv. rešnjem Telesu vse bogastvo svoje ljubezni v nas razlil; — kaj bi bilo še storiti, da ni storil? On nam dá v tem zakramentu ljubezni svoje Telo, prinesimo mu tudi mi svoje telo v dar; on nam dá svojo Kri, tudi mi jo darujmo, — on nam dá svojo dušo, dajmo in posvetimo mu tudi mi svojo. — On nam deli v t tem zakramentu ljubezni svoje zasluženje; prinesimo mu tudi mi v dar svoje zasluženje, čisto, skesano, pobožno, ponižno srce. — Sklenem svoje premišljevanje z besedami sv. Avgušтина in rečem: *O duša! ljubi ljubezen tistega, kateri se ti je iz ljubezni v podobi kruha zapustil.* Amen.

† Štefan Gnezda.

Druga nedelja po binkoštih.

I. Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce.

Povem vam, da nobeden onih mož, kateri so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje. Luk. 14, 24.

Čudno je to, kako lahko in hitro dobijo lenuhi in hudobneži izgovore, s katerimi hočejo pokriti svojo hudobijo ali pa svojo zanikrnost. Ker povabljeni, o katerih govori današnji sv. evangelij, niso hoteli na ženitnino priti, si po vrsti izmišljujejo izgovore tako spretno, da menijo, gospod jih bode gotovo vse izgovoril in opravičil. Vendar izgovori niso obveljali, ker so bili le navidezni in neopravičeni in tako malenkostni, da so morali občutno žaliti tako imenitnega in dobrega gospoda. Glavni vzrok, zakaj da niso prišli povabljeni, je ta, ker niso hoteli priti, ker tako slavnega in častnega vabila niso znali ceniti; njih srce je bilo na vse kaj drugega navezano. Ko bi bili povabljeni odkritosrčni, bi bili morali naravnost reči: „Mi nočemo priti, ker nam tvoja gostija ni nič mar; nam so veliko ljubša naša opravila in naše zabave“.

Enako žalosten pogled se nam odpre, ako se oziramo na to, kar prilika pomeni. Velika večerja pomeni vse to, kar nam Jezus Kristus ponuja v sveti katoliški cerkvi tukaj na zemlji in kar nam hoče dati tam v večnosti, v nebesih. In glejte, sto in sto izgovorov imajo posvetnjaki za svojo vnemarnost in lenobo v službi božji. Vsi so zaverovani v posvetnost, za svete reči se pa tako malo zmenijo. In ravno to je glavni vzrok, da ne delajo za nebesa, ker nimajo veselja, — volje za svete reči, ker njih srce ne bije za Boga; vsi drugi izgovori so ničasti, so prazni, ko bi jih bilo še toliko. Kar je Jezus v pridigi na gori z besedo izrekel: *Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce*, to nam v današnjem evangeliju kaže v dejanski dogodbi, v priliki. In ravno ta prilika mi daje povod, da vam nekoliko natančneje razložim resnico: Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce, in sicer na slabo in dobro stran.

Zaklad — ta beseda nam pomeni veliko zlata in srebra nako-pičenega ali množico družih dragocenosti; potlej pa sploh to, kar ima človek najrajše, česar najbolj goreče poželi. Zato pravi Jezus: *Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce*. S temi besedami je Kristus izrekel sodbo nad vsem svetom, kakor se že zdaj razodeva. Te besede ločijo ljudi vesoljnega sveta v dva dela, v dve popolnem različni vrsti: v eni vrsti so ljudje, kateri si zbirajo zakladov na zemlji, in v drugi vrsti ljudje, kateri si zbirajo zakladov v nebesih. Ako hočeš ti izvedeti, na kateri strani si, le vprašaj svoje srce, katerih zakladov si poželi in zbira. Da ti bode pa to lažje, oglejmo si nekoliko razna srca na levi in desni. Začnimo pri posvetnjakih na levi strani.

I. Vse pozemeljske zaklade, na katere posvetnjaki navezujejo svoja srca, nam prav v kratkem popiše sv. evangelist Janez (I. 2, 16): *Vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči, in napuh življenja*. Prav to je tudi zadrževalo evangelijske povablence, da niso prišli k večerji. Ogleдование pristave nam lahko pomeni prevzetno skazovanje in častihlepnost, večerno delo z novimi voli — lakomnost in ženitovanje — sladnosti in svetne veselice.

a) Poželenje mesa — to je prvi zaklad, proti kateremu se poželjivo obrača milijone in milijone src. S to besedo je namreč povedano vse, kar se naši napačni natori prileže, vse razuzdano, grešno veselje in vživanje, kakor se razodeva po plesih, sprijenih glediščih, v pijančevanju, ponočevanju, v grešnih zvezah, v nečistosti itd.

Oh koliko je že mladih src okrog tega pogubnega zaklada! koliko je ostudnih src, ki se vse svoje življenje ne ločijo od tega

nečastnega zaklada! — Kaj otroci tega sveta najrajše premišlujejo? Ali mar ne to: kje se bomo bolj razveseljevali, kje bomo boljše jedli in pili? kje bo prijetniša družčina? Ali ne rojijo po takih posvetnjaških glavah po dnevi in po noči misli, o katerih si pošten človek govoriti ne upa, ali jim ne razjedajo ranjeno in umazano srce želje in hrepenenja, kakoršnih se pekeli veseli? Kaj posvetnjaki najraje govorijo in prepevajo? Ali mar ne umazanih nečistih reči? Kakšne knjige najraje pišejo, prodajajo, kupujejo, beró? ali mar ne takih, ki pregrešno ljubezen, neizmerno pijančevanje, prepovedano veselje opisujejo in proslavljajo?!

Celó kadar žalujejo — zakaj žalujejo? ali mar žalujejo zaradi razžaljenja Božjega? Ne, marveč zato, ker se jim niso spolnile njih grešne želje. In koliko praznega zdihovanja, koliko solz, koliko premilega žalovanja v besedi in pismu!

In kakšna so njih dela? Kakoršno je njih sprijeno srce, kajti Zveličar pravi, da iz srca pride vse: misli, besede, dela! Da: *kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce* in kakoršen je tvoj zaklad, tako je tudi tvoje srce!

b) Drugi svetni zaklad, katerega se oklepa ogromna množica človeških src, je poželenje oči, t. j. bogastvo, premoženje, denar! Toliko je src, ki se za tem zakladom poganjajo, da bi raje vprašal, kje so še dandanes taka srca, da bi se za ta zaklad kar nič ne zmenila? V vsaki starosti, pri vseh stanovih se vse peha, vse dela za ta zaklad. Pač le malo je tako plemenitih, da bi ne imeli kolikor toliko srca pri tem zakladu; večina hrepeni po večjem premoženju: kdor je reven, rad bi bil bogat; kdor pa je že bogat, rad bi bil še bogatejši; kdor nima dobre službe in zaslužka, prizadeva se na vso moč, da bi jo dobil; kdor jo pa že ima, ni ž njo zadovoljen, marveč si išče še boljše.

In kakšna srca vidimo okrog tega zaklada? Oh, mnogokrat silno ostudna: goljufna, zvijačna, nevoščljiva, krivična, tatinska, skopa, lakomna, trda, mrzla, nezadovoljna, nenasitljiva srca! O da, *kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce!* In kakoršen je tvoj zaklad, tako je tvoje srce!

c) Tretji zaklad, ki si ga zbira tisoč in tisoč src, je napuh življenja, nečimernost, častilakomnost, prevzetnost in ž njo v zvezi neusmiljenost, zaničevanje, jeza, sovraštvo, kletvina, pobijanje itd. Že prav mlado srce je na ta zaklad vrglo svoje oči; že otroci so prevzetni in nečimerni, častilakomni; že otroci se radi čez druge povzdigujejo, zaničljivo pogledujejo na druge revniše, menj imenitne.

Stariši pa jim potuho in nauk dajejo. In kolikor bolj človek raste, toliko bolj se utrjuje želja po tem zakladu: koliko učenja, da bi kdo višjo čast dosegel; koliko truda, da bi slavnijo in častnišo službo dobil, da bi „naprej prišel“ in druge zad pustil! Kdor je pa že v časti, ni zadovoljen, marveč hrepeni le še po vikši in vikši. O koliko krivice in greha se stori tudi v dosego tega zaklada. Tudi okrog tega zaklada vidimo premnogokrat slaba, neplemenita srca: srca prevzetna, ošabna, nečimerna, izdajska, odurna. Kolikor bolj iščejo časti in slave na zemlji pred ljudmi, toliko manj marajo za edino pravo veljavo pred Bogom.

Predragi poslušalci! ker je na zemlji toliko src, ki se oklepajo teh trojnih zakladov, ki noč in dan mislijo nanje, le v njih svoje sreče iščejo, zanje žrtvujejo svoj čas, svoje moči dušne in telesne, večkrat svoje dobro ime, zdravje in življenje, — bi se utegnili zgoditi, da je tudi tukaj med vami kdo, ki ima svoje srce pri teh zakladih — bolj ali menj navezano. Zato prevdarimo, kako nespametno je na take zaklade srca si navezovati.

Na zemlji so zakladi zelo slabo spravljani. Zakladi — na zemlji spravljani so kakor otročja igrača. Kadar otroci iz blata hišico zidajo, jim pravimo, da se igrajo, kajti če si še toliko prizadevajo, — veter in dež pride in hišica je podrtá: enako smemo reči o vseh pozemeljskih zakladih. Če so si posvetnjaki z velikim trudom lepe hiše sezidali, kupe zlata in srebra si nakopičili, če so v časti zelo visoko prišli; temu ali onemu človeku se prikupili, znabiti z najgršim grehom prijaznost in nekoliko kruha si pridobili: glej, vse to so prav za prav otročje igrače: veter nesreče popihlja, pa vse je naenkrat zgubljeno!

Nezanesljivost svetnih zakladov nam je tudi Jezus naznanil, ker pravi, da jih rja konča, molji snedó in tatje ukradejo. Kdo pa je prav za prav tisti tat, ki zaklade izkoplje in ukrade? Smrt je tisti grozoviti tat — tat, ki ponoči pride, kakor Jezus sam pravi. Vse ti vzame, karkoli si si na zemlji pridobil s poželenjem mesa, s poželenjem oči, z napuhom življenja; vse to, kar si tako ponosno „svoje“ imenoval, ti pobere smrt, ali prav za prav — smrt pusti vse tukaj in le — tebe bo seboj vzela in gorje ti, ako si tamkaj nisi nič pridobil! In kje je tista rja, ki vse zemeljske zaklade ogloda? Črna prst, s katero bodo tvoje mrtvo truplo pokrili, je tista rja, ki še to konča, kar smrt ni mogla! — Kje pa so molji? Molji pa bodo tisti nagnusni črvi, ki bodo pomagali končati še to, kar je smrt materi zemlji izročila!

Zato je pa Gospod zaklical onemu bogatinu, ki je samosvestno računal, kako dolgo bo vžival obilne, v nove žitnice spravljene pridelke: „Neumnež! še to noč bodo tvojo dušo od tebe terjali in vse, kar si spravil, čigavo bo?!“ — V sv. pismu ne beremo odgovora na to prevažno vprašanje, a vsak si ga sam lahko sestavi: nič od tega, kar si za ta svet storil, ti ne ostane za večnost — vse premoženje tukaj ostane, vse časti, ki si jih dosegel, ob smrti prenehajo, vse svetne radosti so dokončane. Ko bi imel premoženje vsega sveta, smrt ti ga vsega odvzame; ko bi imel vse veselje vsega sveta v enem srcu, smrt ti ga tako ogreni, da zgine kakor megla pred solncem, in ko bi imel krone in časti vseh vladarjev vsega sveta, smrt ti jih v enem trenutku z glave položi.

II. Zdaj previdite, kako nespametno in nesrečno je vaše srce, da si takih zakladov išče! — Da si boste znali modrejše prebrati, oglejmo si še nekoliko zaklade, ki se v nebesih nabirajo.

Tudi vse dobro, kar je mogoče na tem svetu storiti za nebesa, se lahko razdeli v tri dele in se lahko s tremi besedami pové: post, miloščina, molitev. Že Tobija (12, 8) je rekel: *Boljša je molitev s postom in miloščino, kakor spravljati zaklade zlata.* — Okrog teh zakladov se zbirajo najboljša, najplemenitejša srca.

a) Posvetnemu vživanju in razveseljevanju je post nasproti. Pa post se ne imenuje samo to, če si v jedi in pijači pritrhamo in o gotovih dneh le postna jedila vživamo; post je v širjem pomenu vsako premagovanje samega sebe.

Kdor hoče za menoj, je klical Jezus, naj zataji samega sebe, naj vzame križ na rame in naj hodi za menoj. Jezus bi bil lahko imel vse, kar je najdražjega, — vse, kar je najlepšega, — vse, kar je najprijetnejšega; a izvolil si je revščino, zaničevanje in trpljenje, izbral si je trnjevo pot premagovanja. In življenje svetnikov nam opisuje milijone onih src, ki so se po tej poti za Jezusom trudila za ta zaklad. Preštejte množice onih, če morete, ki so v puščavah, po samostanih, ali tudi med svetom v čudoviti spokornosti živeli, vse strasti premagovali; še posebno vse nespodobne misli in želje odganjali ter že na tem svetu kakor angelji čisto in nedolžno živeli.

Da, sveta čistost je zaklad vseh zakladov na zemlji; sv. Duh nam naravnost pravi v sv. pismu: Karkoli se dá ceniti, ali tehtati, nič — prav nič se ne dá primerjati čisti duši. In po tem zakladu nebeške čistosti in nedolžnosti je hrepenelo in — hvala Bogu — še hrepeni in koprni milijone in milijone nedolžnih, čistih in

deviških duš! — O blaga, plemenita srca, ki ste si tak zaklad izbrala, blagor vam, stokrat blagor, vaš prostor se hrani v nebesih najbližje Jagnjeta: kjer je vaš zaklad, tam je vaše srce; kakoršen zaklad, tako srce!

Pa tudi vsa spokorna srca se trudijo za pridobitev tega zaklada, ki se imenuje post, — zatajevanje. O lepa so tudi spokorna srca, oprana v krvi Jagnjeta, tudi pokora je zaklad, ki se v nebesih shranja. O blagor, stokrat blagor vam, ki po zgledu sv. Avguština, Petra, Magdalene očiščujete svoja srca v sveti pokori. Tudi post, zatajevanje glasno kliče in hvali spokorna srca: Kjer je vaš zaklad, tam je vaše srce; kakoršen zaklad, tako srce!

b) Drugi zaklad, ki se v nebesih spravlja, je miloščina, lakomnosti nasproti. Toda ta beseda nam ne pomeni samo tega, kar bližnjemu v denarjih damo, marveč vse, prav vse, kar njemu dobrega storimo, njemu v korist govorimo, njemu na ljubo mislimo in želimo. Zopet okrog tega nebeškega zaklada se je zbiralo in se zbira milijone in milijone najboljših, najplemenitejših src. Na čelu je najsvetejše Srce Jezusovo, čigar sveta, goreča ljubezen je najkrajše opisana v besedah sv. evangelija: *Okrog je hodil in dobrote delil*. Saj ljubezen do nas ljudi ga je na zemljo poslala, saj iz ljubezni do nas je vse storil za naše odrešenje. Njega pa so posnemala in posnemajo vsa plemenita srca. Poznana so nam srca bogatinov, celó vladarjev, ki so vse premoženje med uboge razdelili, sami v revščini in pomanjkanju živeli ter bolnikom v bolnišnicah stregli; poznana so nam krotka in potrpežljiva srca pohlevnih ljudi, ki so živeli z najzlobnejšimi ljudmi, kateri so jim vedno dobro s hudim povračevali, in vendar niso nehali jim streči in razaljenja z ljubeznijo povračevati; poznana so nam srca ljudi, ki so vse svoje življenje bližnjemu darovali v svetih misijonih, v bolnišnicah, šolah in drugih človekoljubnih napravah; znana so nam srca ljudi, ki še zdaj svoje premoženje z radodarno roko delijo v dobre namene: za misijone, za sirotne otroke, za povzdigo službe božje, za razširjanje sv. vere . . . Le pogledite našo „Zgodnjo Danico“, ona pové, koliko miloščine se razdeli, koliko dobrih src je še sedaj med nami.

Da, miloščina kliče in hvali: *Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce; kakoršen zaklad, tako srce!*

c) Neprecenljiv zaklad, ki si ga blage duše v nebesih nabirajo, je molitev. Beseda molitev pa ne pové samo tega, da moliš očenaš, češčenamarijo, rožni venec ali druge molitvice, marveč molitev

pomeni v širjem pomenu vse, kar iz ljubezni do Boga premišljuješ, želiš, govoriš, delaš! Ako pazljivo poslušáš besedo božjo, ako bereš lepe knjige, ako spisuješ, kupuješ, posojaš, razširjaš krščansko spodbudne spise, ako druge učiš krščanski nauk, ali sam katekizem ponavljaš, ako se poteguješ za sveto vero in cerkev, kadar se napada, ako po svoji moči skrbiš za dobro odgojo otrok, za razširjanje dobrih načel med družimi in za lastno izboljševanje, ako z dobrim namenom svoja dela opravljáš itd.: takrat moliš.

Kako blaga, kako plemenita so zopet ona srca, ki se za ta nebeški zaklad prizadevajo in trudijo! In sicer zopet pred vsemi družimi najsvetejše, božje Srce Jezusovo; saj vse njegovo življenje je bilo neprestana molitev; saj vse, kar je storil, je storil v čast in slavo božjo, iz ljubezni do svojega nebeškega Očeta! In kako zvesto so ga posnemala in ga še posnemajo najboljša srca. Ne bom jih našteval, marveč le pohvalim jih: *Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce*; kakoršen zaklad, tako srce!

Po vsem tem, dragi kristijan, lahko presodiš, na kateri strani si, ali na desnici med prijatelji Jezusovimi ali na levici med njegovimi sovražniki: *Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce*, ali pa tudi nasprotno: *kjer je tvoje srce, tam je tvoj zaklad!* Odtrgaj torej svoje srce od posvetnih zakladov in hrepeni po nebeških, večnih zakladih. *Kako nespametno je*, pravi sv. Krizostom, *puščati svoje zaklade tam, od kodar proč pojdeš, in jih ne poslati pred seboj tje, kamor prideš. Zbiraj si zakladov tam, kjer je tvoja domovina!* Stori tudi ti, kar je storil oni mož v priliki, ki je zvedel za skriti zaklad v njivi — ter šel in prodal vse, da je tisto njivo kupil in zaklad v njej. Tudi ti obračaj iskaje nebeških zakladov vse svoje misli in želje, besede in dela, — vse dušne in telesne moči v slavo božjo tako odločno, kakor sv. apostelj Pavel, ki je pisal Rimljanom: *Kdo nas bo ločil od ljubezni Jezusove? Ali nadloga? ali stiska? ali lakota? ali nagota? ali nevarnost? ali preganjanje? ali meč? Svest sem si, da ne smrt ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje ne prihodnje, ne moč, ne visokost, ne globočina, in nobena druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, katera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.* Amen.

2. Presv. rešnje Telo: čudež ljubezni božje.

Spomin svojih čudežev je naredil mi-
lostljivi in usmiljeni Gospod.

Ps. 110, 4.

A. 1. Čudna gostija se je vršila dné 10. februvarja 1864 na Ogerskem. Gostovanjčani se peljajo v sedmerih vozovih pri Domradu preko Tise; pretenki led se predere in vseh 35 gostov se vtopi, samo goslar se je otel, drugi gostje se pa niso vrnili, da bi bili uživali dobro pripravljene jedi. (»Südst. Post« 13. febr. 1864.)

2. Tako žalostno gostijo brez gostovanjčanov nam današnji sveti evangelij pred oči stavi. (Luk. 14, 16—24.) Povabljeni niso hoteli priti . . . Dobri gospodar je celó tuje goste poklical, da so povžili pripravljene jedi. Vsakdo razume, kaj ta prilika pomeni, katero večerjo ljubi Jezus v mislih ima — nebeško gostijo namreč . . . pa tudi altarski zakrament, presv. rešnje Telo — sv. obhajilo, ki je predokus in podoba nebeške večerje. Največji čudež božje ljubezni, kar je božji Duh že davno bil napovedal: *Spomin svojih čudežev* . . .

3. Slovesno smo obhajali svetek presv. rešnjega Telesa . . . Še danes so ponekod obhodi . . . Zato je celó primerno danes govoriti o presv. altarskem zakramentu, o tej prečudežni nebeški večerji . . . Zato rečem: Presv. rešnje Telo je čudež božje ljubezni.

B. I. Ljubi Jezus je žalostne učence tolažil: *Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.* (Mat. 28, 20.) Iz ljubezni do učencev, do nas . . . je dal altarski zakrament, ki je največji čudež ljubezni božje. Spoznamo to ljubezen prečudežno, če pomislimo: 1. sveto spremenitev, ko se kruh in vino spremeni v živo telo in kri Jezusa (Transsubstantiatio). Kruh ni več kruh, vino ni več vino. Jezus tako učí: *Kadar so večerjali, je vzel Jezus kruh in ga je posvetil in razlomil ter dal svojim učencem, in je rekel: Vzemite in jejte, to je moje telo. In je vzel kelih, zahvalil in jim dal, govoreč: Pijte iz njega vsi, ker to je moja kri nove zaveze, katera bo za mnoge prelita v odpuščanje grehov.* (Mat. 26, 26—28.) *To delajte v moj spomin.* (Luk. 22, 19.) To še zdaj delajo mašniki: spreminjajo kruh, vino na Jezusovo povelje. Mojzes je spremenil palico v kačo, vodo v kri (II. Moz. 7.), mašnik spremeni kruh in vino v presv. Telo in Kri. *Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina* (Jan. 3, 16), ki vedno med nami živi v altarskem zakramentu! *Spomin svojih čudežev je naredil* . . .

2. Vedni ostanek med nami! Kaj Jezusa veže na nas?

— Le sama ljubezen! — Zapuščen je . . . Še zdaj so izgovori: pristavo sem kupil, volil, oženil sem se . . . Zaničevan: kako se nekateri obnašajo v cerkvi, zvonaj, potoma . . . Loretansko hišico Matere božje so angeli dvakrat prenesli iz krajev hudobnežev . . . Jezus pa ima pri nas svoj ostanek. *Spomin svojih čudežev je naredil . . .*

3. Vedni užitek: Jezus naš gost, obhajilo, zveličavna hrana. *Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj.* (Jan. 6, 52.) Slabo srce . . . pa Jezus prebiva v nas: *Moj oče ga bo ljubil, in k njemu prideva in bova pri njem prebivala.* (Jan. 14, 23.) To se zgodi z vrednim sv. obhajilom, ko nam mili Bog svojo največjo ljubezen — prečudežno ljubezen skaže . . . *Spomin svojih čudežev je naredil . . .*

Ker torej Jezus nas čudovito ljubi v presvetem altarskem zakramentu, zato pa tudi mi moramo njemu to ljubezen

II. povračevati. On sam to tirja: *Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca.* (Mat. 22, 37.) To so zvrševali a) svetniki . . . presveti zakrament čudovito ljubili: Sv. Klara se od altarja ne dá odtrgati. (12. avg.) Grofica Ferija: „Celo večnost bi rada tukaj klečala . . . ravno tisti Jezus, ko v nebesih . . . („Sv. Ura“ I.) Sv. Terezija je blizu altarja stanovala . . . (15. okt.)

b) Pobožni kristijani, visokega, nizkega stanu, vse tišči za Jezusom; duhovniki, svetovnjaki, cesarji; obhodi velikanski . . . vse na kolenih pred sv. rešnjim Telesom, drage priprave, slovesnosti, molitve, petje; Jezusu ljubezen vračujejo, vse tekmuje . . .

c) Tudi mi, zdaj pri sv. maši, goreče moliti, radi obiskavati, sprejemati, uživati večerjo pripravljeno . . . Ni izgovora nobenega! Vedno češčenje presv. rešnjega Telesa, bratovščina . . .

C. Presv. rešnje Telo je torej čudež božje ljubezni. (Ps. 110, 4.) Nas je poklical, uživajmo, povračujmo Jezusu to ljubezen, drugače bi bili zavrženi od nebeške gostije: Nespametne device . . . (Mat. 25, 1—12.) *Resnično, povem vam: Ne poznam vas! Amen.*

Simon Gaberc.

Tretja nedelja po binkoštih.

I. Odprto Srce Jezusovo — studenec milosti.

Eden vojakov je s sulico njegovo stran odprl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje. Jan. 19, 34.

Kadar kdo méni, da bo kmali umrl, začne se za smrt pripravljati in skuša vravnati vse, kar je potrebno za dušo in za telo, za časno in za večno. Najprej skrbi, ako je moder, da je njegova duša z Bogom spravljena; potlej pa preskrbi tudi svoje časne reči: nekaj svojega premoženja razdeli precej v življenji, nekaj pa v oporoki določi, kako se ima po njegovi smrti obrniti.

Enako, se mi zdi, je delal tudi naš Zveličar. Mnogo svojih nebeških zakladov je že v življenji razdelil, druge pa je hotel, naj se delijo po smrti. Aposteljnem vsem je izročil svoj božji nauk, svoje kraljestvo na zemlji, to je sveto Cerkev; sv. Petru posebej je dal ključe tega svojega kraljestva; sv. Janezu je svojo lastno Mater izročil; vojščakom je svoja oblačila prepustil; nebeškemu Očetu izročil je svojo dušo. — Kar je pa nam vsem zapustil, imelo se je še-le po smrti pokazati: oporoka se še-le po smrti odpre in razglasi.

Ko je Jezus umiral na križu, nam ni mogel z roko pokazati zakladov, katere nam je zapustil, ker njegove roke bile so pribite. Le samo svojo glavo je nagnil, kakor bi hotel reči: „Zdaj prihitite vsi sem na Golgoti; sprejmite darove, ki sem vam jih zaslužil in zapustil.“ Na to Jezus umrje — zemlja se strese — skale pokajo — grobi se odpirajo — vse je tema. Pa kmali nastane zopet tiho in mirno na Golgoti — solnce začne spet sijati — Jezusa vidijo mrtvega — visečega med nebom in zemljo. Kdo nam bo naznanil njegovo oporoko? kdo nam bo testament odpečatil — odprl? Glejte, rimski vojščak se bliža, v roki drži dolgo sulico — nameri jo naravnost v Sree Jezusovo — z vojaško močjo prebode Jezusovo stran, prebode njegovo božje Sree! Sv. Janez, Jezusov ljubljeneec, ki je to videl, nam sporoča: *Eden vojakov je s sulico njegovo stran odprl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje.* Ne pravi, da je ranil, ali prebodel njegovo srce, ampak prav pomenljivo reče *odprl*, da bi vsi ljudje videli nebeške zaklade, ki nam jih je Sin božji zapustil. Sree Jezusovo, to je tista presveta skrivnostna posoda, v kateri so spravljene vsi božji zakladi. Jezus nam je dal svoje Sree; tedaj je naše in naši tudi vsi zakladi njegovi.

Ker imam že več časa navado, vam lepoto in dobrotljivost pre-svetega Srca Jezusovega po podobah razlagati, vam tudi za danes vzamem v misel podobico, ki se večkrat vidi in je jako podučljiva. Na Sreču Jezusovem je odprta rana in iz nje teče studenec krvi v posodo, iz katere je izpeljanih sedem cevi, da se po njih odtaka na vse strani. V tej podobici je ob kratkem neizrečeno veliko povedano: da namreč iz odprtega Jezusovega Srca nam pritekajo vse milosti, ki jih sprejemamo v sv. katoliški Cerkvi, zlasti v ss. zakramentih. Odprto Sree Jezusovo je studenec vseh milosti, to naj bo predmet mojemu današnjemu govoru. —

Pred 32 leti se je na Francoskem, kakor je sploh znano, pri-prosti pastarici Bernardinici osemnajstkrat prikazala Mati božja. Tam, kjer se ji je prikazovala, je začel nekega dne studenec iz tal izvirati. Kjer pred ni bilo kapljice vode, teče zdaj obilni studenec, iz katerega se čudežna voda po vsem svetu razpošilja; in že sto in sto bolnikov, ki so pili to vodo ali pa se ž njo umivali, je bilo čudovito ozdrav-ljenih. Bog je na priprošnjo Marijino ravno v sedanjih zmedenih časih odprl ta čudežni studenec, da bi slabe v veri potrdil in mlač-nost slabovernih poživil. Studenec v Lurdu postal je sloveč za ve-soljni svet.

Ali to je le majhna kapljica nekega družega prečudnega stu-denca, ki je že pred 1857 leti začel izvirati in ne bo nikdar več pre-nehal do konca dni. Ta studenec je tako obilen, da lahko zajemajo v njem vsi narodi in nikdar ne bode izpraznjen. Začel je izvirati na gori Kalvariji takrat, ko je rimski vojščak s sulico odprl Jezusovo stran in je začela teči kri in voda iz nje.

Premislimo nekoliko skrivnosti tega božjega studenca.

1. Najprej nam pomeni ta studenec tisto vodo, ki že nad 18 sto let očiščuje v zakramentu sv. krsta slehrno dušo, ki ima srečo v njej oprana biti. Kadar mašnik pri krstnem kamnu povzdi-gnejo roko in na glavo krstno vodo vlijejo, zdi se mi, kakor bi se na novo odprlo Jezusovo Sree, da teče iz njega kri in voda ter očisti dušo novorojenega deteta.

Oh kako lepa, nebeško čista je duša oprana v sveti krstni vodi! Na zemlji ne najdemo besedi, da bi mogli dopovedati dušno lepoto tistega človeka, ki je v sv. krstu očiščen, prerujen in posvečen. Le po nekoliko, le prav od daleč, nam jo naznanjajo besede sv. Cerkve: da človek postane otrok božji, brat Kristusov, deležnik nebeškega kraljestva.

Že tukaj na zemlji blagrujemo one otroke, ki imajo v resnici dobre stariše, ki noč in dan skrbijo zanje, jih varujejo kakor punčico svojega očesa, da bi se jim nič hudega ne zgodilo, ne na duši, ne na telesu. Že v življenji jih obsipajo z dobrotami in kadar umrjô, jim podarijo vse, kar so nekdanj svoje imenovali. Kako bi mogli še le dovelj blagrovati človeka, ki pri sv. krstu postane otrok najboljšega Očeta nebeškega! Srečni so bili apostelnji, ki jih je Jezus svoje prijatelje imenoval; ali niso še srečniši po sv. krstu posvečeni otroci božji, ki se zato smejo njegovi bratje imenovati?

O kolika neizrekljiva sreča tedaj, ljubljeni otrok božji biti — oblečen v belo obleko krstne nedolžnosti! Že tukaj ga Bog obsipa z nenavadnimi darovi, s toliko notranjo tolažbo in srečo, kakoršne oni ne morejo občutiti, ki niso več v beli obleki krstne nedolžnosti. O, taki že tukaj pojejo veselo pesem, kakoršne drugi še umeti in čutiti ne morejo. Tam pa hoče svoje kraljestvo ž njimi deliti. Takemu poreče Jezus o smrti uri: „Pridi, moj bratec, sestra moja, pridi in vzemi v posest kraljestvo mojega Očeta; kar je moje, to je tvoje.“ — Ko bi nam bilo dano le za en trenutek pogledati v nebeške višave tiste trume srečnih, ki so v otročji nedolžnosti umrli, in vse one, ki so v sredi spačenega sveta ohranili do groba belo oprano obleko sv. krsta: kako bi strmeli in kako bi znali vse drugače ceniti svoj lastni krst! Tam zdaj spremljajo Jagnje, kamor gre, in v nedopovedljivi sreči brez nehanja slavijo in častijo tisto presveto Sree, ki jim je pripomoglo k toliki sreči.

2. Tudi mi smo bili deležni enake sreče. Ko bi bili takrat umrli, ko so nas od krstnega kamna prinesli — še v otročjih letih — kako neizrekljivo srečni bi bili že med angelji! Ali božja volja je, da se še vojskujemo na zemlji, da si v hudem boju venec zmage priborimo.

Tisti dan, ko so nas škof birmali, sprejeli so nas slovesno pod Jezusovo zastavo; postali smo vojščaki Kristusovi, da naj se hrabro vojskujemo zoper vse sovražnike večnega zveličanja, da naj trdno stojimo v sv. veri in po njej tudi živimo.

Ali naše vojskovanje ni lahko. Sovražniki naši so močni in hudi, njih število je silno veliko — cela vojska jih je. Tri močne vojvode imajo, kateri kakor strašni Holoferni in močni Goljati s svojimi kardeli prežijo na našo ubogo dušo. Imenujejo se: Hudo nagnenje, grešni svet in hudobni duh. Hudo nagnenje že précej v mladosti začne zbirati hudo vojsko zoper nas — človeško srce je k hudemu nagneno že od mladosti: napuh, nečimernost, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba itd. vse se vzdiguje, vse se punta zoper naše

lastuje, bežimo, kar imamo še moči, in tecimo v to božjo trdnjavo. rekoč: „Sladko Srce mojega Jezusa, daj, da te čedalje bolj in bolj ljubim!“ In enako delajmo v vseh družih napadih in skušnjavah.

3. Če je pa že kateri izmed nas bil ranjen, ali celó umorjen, je seveda milovanja vreden; vendar še mu ni obupati, ker Jezus nam je odprl še drugi čudoviti studenec, studenec sv. pokore.

V misijonskih poročilih beremo, da so se novospreobrnjeni kristijani v paganskih deželah čudili, ko so jim jeli misijonarji razkladati, da je razun sv. krsta še en drug zakrament, v katerem se grehi odpuščajo. In vprašani, zakaj se čudijo, so odgovorili, da je tak zakrament nepotreben, češ, „kako bi bilo mogoče, da bi krščeni človek še kdaj se pregrešil!“ Prav so govorili ti blagi paganski kristijani; res bi moralo nemogoče biti, da bi človek, ki je bil pri sv. krstu tako čisto opran v studencu Jezusovega Srea in s tolikimi milostmi obdarovan, mogel še tako nehvaležen biti in še katerikrat smrtno se pregrešiti.

In vendar je brez števila kristijanov, ki Jezusovemu Sreču nehvaležno hrbet obračajo in se prostovoljno satanu izročujejo; nebesa so jim na ponudbo, pa po peklu stegujejo nehvaležne svoje roke. Oh, neverjetna in vendar žalostna resnica, da kristijan tisto predobrotljivo Srce, ki si ga je izvolilo za prijatelja, za brata, in mu nebesa ponujalo, — zdaj zaničuje, zametuje in zasramuje ter vedoma in prostovoljno žali.

Kaj pa stori Srce Jezusovo za toliko nečast, za toliko žaljenje? Ali znabiti kaznuje hudodelce? Ali se mašuje nad nehvaležneži? Oh ne: zemlji zapoveduje, naj nikar ne odpre svojega žrela, da bi jih požrla; bliskom in viharjem velevala, naj jih ne končajo; ognju in vodi brani, naj jim ne škoduje; nesreče in smrti jih varuje, dobrote jim deli, — celó hodi za njimi in jih s sladkim milim glasom k sebi vabi: „Oh, vrnite se nazaj, nesrečni, k Sreču, ki ste ga nehvaležno zapustili; vrnite se k mojemu Sreču, iz njega še zmir teče kri in voda, ki vas bo v zakramentu sv. pokore očistila vseh grehov.“ Pa, oh božji Zveličar! že tolikrat smo ta sv. zakrament zastonj sprejemali, — že tolikrat smo po spovedi zopet nazaj zabredli v prejšnje grehe! Zdaj nas je sram, še enkrat se spet vrniti k tvojemu Sreču. — „O nikar se ne bojte, kliče Jezus največjim grešnikom, — o nič se ne bojte, le vrnite se, še vam je odprto; in če ste ga že tudi sedemdesetkrat sedemkrat zapustili, vam je še odprto, oh le vrnite se!“

O koliko usmiljenje! Naj zdaj misli vsak sam na-se: kolikrat že v življenji od svoje prve spovedi do zdaj si se približal spovednici.

sedežu milosti božje; ti si se skesano spovedal; tvoj spovednik so povzdignili roko, so odvezo molili in te prekrizali, — glej, takrat je bila na novo odprta stran Jezusova in zdajci je tekla kri in voda iz nje in oprala tvojo dušo! O človek, če je tvoje srce tako trdo, da ne moreš pretakati solz kesanja, potoči saj solzico hvaležnosti, kakor sv. Peter, ki se je vselej hvaležno razjokal, kadar se je spomnil največje dobrote Jezusove, da mu je odpustil njegov grozoviti greh.

4. V resnici pobožne duše pa še niso s tem zadovoljne, da se očistijo in potlej varujejo velikih in malih grehov, temuč imajo tudi resnično voljo v dušnem življenju napredovati in doseči krščansko popolnost. Vsak dan želijo biti boljše, pobožniše, svetejše; prištete hočejo biti tistim izvoljenim, katere Jezus blagruje, rekoč; *Blagor jim, kateri so pravice lačni in žejni, ker nasiteni bodo.* Kakor lačni in žejni koprni po jedi in pijači, tako koprniyo take izvoljene duše po svetosti in popolnosti. Pa kam hočejo iti, da bo nasitena njih srčna žeja? Zveličar je vsem očitno v tempeljnu povedal, rekoč: *Če je kdo žejen, naj pride k meni, in naj pije.* (Jan. 7, 37.) Vsem tedaj, kateri hrepeniyo po svetosti, po popolnosti, veli, naj se bližajo njegovemu presv. Srcu, iz katerega je nekđaj tekla kri in voda, in katero je še zdaj vsem odprto.

Vsa naša pravičnost namreč, ali popolnost, ali svetost, ali kakor že hočete imenovati, je v tem, da si prizadevamo svoje srce tako preurediti, da bo Jezusovemu najsvetejšemu Srcu podobno; čembolj je katerokoli srce Jezusovemu podobno, tem svetejše se mora imenovati. Če pa hočeš, da bo res tvoje srce Jezusovemu podobno, ti ne vem boljšega pripomočka svetovati, kakor večkratno, toda v resnici pobožno in vredno sv. obhajilo. Od aposteljnov do današnjih dni so nas vedno cerkveni učeniki učili, da pri sv. obhajilu zavživamo s telesom vred pravo živo kri Jezusa Kristusa. Tedaj tudi takrat, kadar mašnik položijo sv. hostiyo na jezik, se odpre Srce božje in njegova presveta rešnja kri očičuže in poživlja naše mlačno srce. Če bomo večkrat in vselej prav vredno pripravljene sprejeli Jagnje božje, potem skoraj res ni mogoče drugače, kakor da se tudi naše srce vdeleži tistih veličastnih čednosti, ki se blišče v presv. Srcu Jezusovem, da postanejo njegove misli naše misli, njegove želje naše želje, njegova gorečnost naša gorečnost.

Če pa znabiti ne čutimo, da bi bilo naše ubogo srce po toliko sto in sto obhajilih veliko se zboljšalo ter je Jezusovemu le prav malo podobno, tedaj moramo skesano spoznati, da smo tega sami krivi. Tam na gori Kalvariji je tekla kri iz Jezusovega Srca na pesek,

na kamenje, — in pesek je ostal puščoben pesek, in kamenje je ostalo trdo mrzlo kamenje. Kaj nam bo pomagalo, če tudi naše srce pri sv. obhajilu zavživa kri Jezusovo, če je pa naše srce trd kamen, suh pesek, nerodovitna zemlja! Oh, potožimo danes milemu Sreču, ko njegov god obhajamo, svojo slabost in potolažimo ga z novimi prav trdnimi sklepi!

5. Tako tedaj se vojskujemo kristijani na zemlji, eni bolj goreči v prvih vrstah, drugi bolj mlačni in omahljivi stojijo še v zadnjih; zato se naša Cerkev na zemlji imenuje vojskujoča Cerkev. Sv. apostelj Pavel pa imenuje sv. Cerkev skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Udje tega duhovnega telesa so posamezni kristijani. Pri slehrnem telesu pa je poglavitna reč srce; iz srea prihaja in se razširja življenje po vsem telesu — po vseh udih. Tako je tudi v sv. katoliški Cerkvi. Iz Srea Jezusovega prihaja vse duhovno življenje v posamezne ude Jezusovega skrivnostnega telesa. In sicer po dvojnem potu, ker so tudi udje dvojne vrste: duhovni in škofje s papežem na čelu, in pa drugi verni.

Duhovne si je Jezusovo Srce še posebej odbralo; oni so njegovi posebni, najbližnji prijatelji. Po njihovih rokah hoče deliti svoje milosti; zato hoče, da so posvečene njihove roke in posebej posvečena njihova srea z Jezusovo srčno krvjo. Tudi pri mašnikovem posvečevanju se odpre na novo Srce Jezusovo in začne iz njega izvirati studenec posebnih milosti, ki jih bo novomašnik tolikanj potreboval za spolnovanje svojih težavnih dolžnosti, da more sam sebe rešiti in one, ki bodo njegovi skrbi izročeni, otročiče k bogoljubnosti napeljavati, pravične v pravičnosti vtrjevati, grešnike na pravo pot napeljevati itd.

Pa ne le za posamezne duhovne, ampak tudi za duhovništvo sploh, za duhovski stan skupno, je Jezusovo presveto Srce najmočnejša bramba. Kar sv. Cerkev stoji, so njeni sovražniki v prvi vrsti duhovne sovražili in preganjali, ker so tako najložje menili sv. Cerkev zatreti. To je že Jezus sam napovedal, ko je ponovil prerokovanje: *Pastirja bom udaril in ovce se bodo razkropile*. Pa v najhujših bojih je Srce Jezusovo naše močno zavetje, kakor je sam obljubil: *Glej, jaz ostanem pri vas do konca sveta*. Ko bi Sree Jezusovo duhovno ne varovalo, bi pri toliki razdraženosti njihovih sovražnikov že zdavno nobenega duhovna ne imeli. V studencu Jezusovega Srea zajemajo posamezni moč, da morejo junaško nasproti stopiti najljutejšemu sovražniku, in če eden opeša in omaga, ga kmali nadomesti drugi, ki v ravno tem studencu zajema enako nadzemeljsko moč in srčnost.

6. Pa tudi za vse druge verne je Jezusovo presveto Sree studenece milosti, zlasti na Marijino priprošnjo. Le poprašujmo po raznih hišah, pri raznih družinah. Sto in sto se jih bode oglasilo: „Mi smo bili bolni, hudo bolni, noben zdravnik ni vedel pomagati; pa zatekli smo se k Sreu Jezusovemu in zopet smo prejeli ljubo zdravje“. Sto in sto jih bo odgovorilo: „Bili smo brez službe, v hudi revščini in stiski, nikjer ni bilo pomoči, a pribežali smo k Jezusovemu Sreu, in nagloma smo pomoč zadobili“. „Prepir in sovraštvo je bilo v naši hiši, bodo pripovedovali drugi, živ pekel že na zemlji, pa v Sreu Jezusovem smo spet mir zadobili; naše srce je bilo otožno in žalostno, da ga nihče ni mogel potolažiti, pa v Sreu Jezusovem smo zaželeno tolažbo našli; naš oče, naš brat ni maral za svete zakramente, celó na smrtni postelji ne, gotovo bi bil že pogubljen, pa priporočali smo ga goreče Sreu Jezusovemu in zopet je bil z Bogom spravljen, ves srečen“ itd.

Prav posebno pa Jezusovo Sree skrbi za stariše in otroke. Kar so duhovni za posamezne duhovnije, to bi imeli biti stariši za svoje otroke, za svojo družino. Ko bi bili stariši prav dobri, dobre bi bile posamezne družine in hiše, dobre in srečne bi bile vasi in mesta: kraljestvo božje bi bilo res že na zemlji med kristijani, ko bi stariši zvesto podpirali duhovne. Zato je Jezus odprl tudi za krščanske stariše v zakramentu sv. zakona poseben studenec milosti, da bi mogli sami sebe zveličati, pa tudi svoje otroke v nedolžnosti obvarovati.

Priporočimo danes premilemu Sreu Jezusovemu prav posebno vse duhovne, stariše, nedolžne otročiče in sploh vse verne, saj so že pokojni veliki papež Pij leta 1875 vesoljno Cerkev Jezusovemu Sreu slovesno izročili in priporočili.

7. Naš Zveličar je nekdaj povedal to-le priliko: Nekega bogatega moža polje je obilo sadú rodilo. In mislil je sam pri sebi: „Kaj mi je storiti, ker nimam kam spraviti pridelkov?“ In pravi: „Vem, kaj bom storil; stare žitnice bom podrl in večje naredil. In porečem svoji duši: Duša, veliko blaga imaš spravljenega za prav veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje!“ Bog pa mu je rekel: „Neumnež! to noč bodo tvojo dušo od tebe tirjali in kar si spravlil, čegavo bo?“ Tako je s tem, kateri si bogastvo nabira, pa ni bogat v Bogu. — V tej priliki in še sicer večkrat je Jezus učil, kako težko je posvetnjaškim bogatinom priti v nebesa. Ali na drugi strani nas pa enako resnobno opominja, da si moramo nebeškega bogastva nabirati: *Nabirajte si zakladov v nebesih, kjer jih rja ne sné, molji ne končajo in tatovi ne skopljejo in ne ukradejo!*

Kaj ti zakladi pomenijo, to vé že vsak — količkaj podučen otrok. To so dobra dela, ki jih v milosti božji storimo; za vsako nam je plačilo v nebesih obljubljeno. Poleg teh pa imamo še vsak dan vsako uro sto in sto taci opravil, ki sama na sebi niso ne dobra ne slaba, n. pr. dihati, hoditi, stati, spati, jesti, piti, govoriti, brati, gledati, poslušati in kakor se še drugi vsakdanji opravki imenujejo. Tudi vse to prav lahko spremenimo v nebeške zaklade, ako z dobrim namenom Bogu darujemo.

Premisli, draga duša, koliko neštevilnih zakladov si lahko zbereš vsak dan, vsako uro, vsako minuto. In če ti ljubi Bog dá še dolgo življenje, o koliko se bode dalo zbrati!! Skoraj bi tudi tebe jele obhajati misli: „Kaj mi je storiti? — toliko pridelkov! kam bom spravjal?“ Ako te bi imelo kaj tacega skrbeti, ti jaz precej danes povem za neko shrambo, ki je sicer zmiraj odprta in vendar tako varna, da se najmanjša reč ne izgubi: odprto Srce Jezusovo! V to nebeško zakladnico spravljalj svoje zaklade. Vsako jutro, ko se prebudiš, izroči Jezusovemu Srcu vse misli, vse besede, vse stopinje, prav vsako najmanjše delo. To bi že sicer zadostovalo; ali še boljše bo, če med dnevom večkrat ponavljaš svoj jutranji namen: kolikor večkrat, toliko boljše!

Kako boš srečen na zadnjo uro, če boš tako varno nakladal svoje dušne zaklade! Zadnjikrat bodo prišli mašnik k tebi, zadnjikrat bodo rosile milosti Jezusovega Srca v tvoje pojemajoče srce v zadnji spovedi, v zadnjem obhajilu. Potlej ti bodo podelili sveto poslednje Olje, — zadnji studenec Jezusovih milosti se bo odprl nad teboj — in glej! vse kar si sam zaslužil z očmi, z ušesi, z ustmi, z rokami in nogami, z dušnimi in telesnimi močmi — vse bo združeno z Jezusovim neskončnim zaslužanjem — in Bog ti ne poreče, kakor onemu bogatinu: „Neumnež! kar si spravil, čegavo bo?“ Ne, ampak z nebeško prijaznostjo ti bo zaklical: *Prav, zvesti in modri hlapec, ker si bil v majhnem zvest, te bom čez veliko postavil: pojdi v nebeško veselje!*

Upam, da ste zdaj prepričani, kako neskončno milostno je Srce Jezusovo. Obžalujmo danes prav iz srca, da smo ta neusahljivi studenec milosti božje zanemarjali, in sklenimo zanaprej z bolj gorečim srcem se mu bližati; zakaj enkrat bi britko obžalovali svojo vnemarnost in mlačnost — pa takrat bilo bi prepozno. Posebno pa se klečé zahvalimo danes, ko obhajamo god najsvetejšega Srca, za vse milosti, ki smo jih že v svojem življenji prejekali: *Hvalite Gospoda, ker on je dober in njegovega usmiljenja ni konca ne kraja!* Amen.

2. Srce Jezusovo — naše zavetje.

Visoke gore so jelenom, skalovje pa ježem pribežališče. Ps. 103, 18.

A. 1. Milo je Sin božji zdihoval, govoreč: *Lisice imajo jame, in ptice podnebne gnjezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.* (Luk. 9, 58.) Ljubi Bog res za vse svoje stvari prelepo skrbi . . . vsaka živalica ima svoj lož, vsaka mravljica svoj visoki grad . . . črv . . . hrošč . . . zverine . . . Prelepo to opisuje kralj David (Ps. 103) in v 18. vrsti pristavi: *Visoke gore so jelenom, skalovje pa ježem pribežališče.*

2. Najlepše in najvarnejše pribežališče ali zavetje ima pa človek in to je presveto Srce Jezusovo, kakor ste slišali v današnjem evangeliju. (Luk. 15, 1—7.) Ovčica na Jezusovih ramah, t. j. grešnik najde zavetje, usmiljenje v presv. Sreču Jezusovem, ki je kakor nepremagljiva pečina, neusahljiva skala, ki pobožne duše (jelene), pa tudi grešnike (ježe) okrepčava: *Visoke gore so jelenom, skalovje pa ježem pribežališče.*

3. Danes obhajamo god Srca Jezusovega namesto pretečenega petka, ki nam ga sv. evangelij kratko pa prelepo kaže. Zato tudi jaz želim besedico spregovoriti o presv. Sreču Jezusovem in rečem: Srce Jezusovo je naše zavetje.

B. Sv. apostol Peter v današnjem listu pravi, *da satan vedno kroži . . . išče, koga bi požrl.* (I. Petr. 5, 8.) Moramo torej bežati . . . kam? V presv. Sreču Jezusovo, ono je naše pribežališče . . . zavetje: 1. v žalosti. — Sicer je žalost mnogokrat dobra in zveličavna, zato Jezus sam pravi: *Blagor žalostnim . . .* (Mat. 5, 5.) vendar mnogokrat dela satan ljudem žalost . . . jih straši, plaši, zmeša, da jih ložje vlovi. Sv. pismo svari pred tako žalostjo: *Žalosten duh posuši tvoje kosti.* (Preg. 17, 22.) in zopet: *Kakor molj obleko in črv les, tako skvari žalost srce človeka.* (Preg. 25, 20.) Zato: *Stiraj žalost daleč od sebe.* (Sir. 30, 24) — In: *Hudobna žalost pahne dušo v nemir, zmešnjavo, obupnost,* govori sv. Francišek Sal. Kako da satan dušo zbega in v žalosti zmeša ter v brezno obupanja pahne, imamo grozne zglede v sv. pismu: *Kajn, Judež . . . Pa tudi vsakdanjsko življenje nam večkrat kaže take sirote . . . Še pobožne napada, David: Zakaj si žalostna, duša moja, in zakaj me motiš?* (Ps. 42, 5.)

Naše zavetje, pribežališče v žalosti nam je Srce Jezusovo. Že prerok Izaija: *Vodo bote v veselju zajemali iz studencev zveličarjevih.* (Iz. 12, 3.) Ta studenec je Srce Jezusovo. *Žalost prežene . . . Pridite k meni vsi . . . jaz vas okrepčam.* (Mat. 11, 28.) Sveta Gorgonija v

največji žalosti smrtne bolezni gre v kapelico pred Jezusa in moli: „Ne vstanem, ljubi Jezus, dokler me ne ozdraviš.“ Vesela in zdrava se vrne v svojo hišico. Tudi tebe žalost mori . . . urno, kakor jelen priteci k Srcu Jezusovemu . . . skrij se v njem in žalost bo zginila. Srce Jezusovo ti bo varno zavetje zoper žalost.

2. Pa tudi zoper greh. — Satan lovi . . . mlade . . . stare . . . v greh zamotá . . . In grešnik je zelo podoben ježu: jež rad hodi po gruške, grešnik pobira tuje blago; jež se zvija . . . tako se tudi grešnik potaji . . . hlini; jež po noči lazi, grešnik v temi vse pregazi; jež ima bodeče igle, grešnik pika Boga, človeka . . . jež se skriva v skalovje, grešniku pa je zavetje presveto Srce Jezusovo. — To se pravi: ako grešnik k Jezusu gre, ter se v njegovo Srce skriva, ga satan ne bo ranil, pokončal, pogubil. Sv. Alojzij se je greha bal . . . marljivo se je skrival v sv. Srce Jezusovo in najmanjši greh ga ni ranil. Bil je angelj v človeškem telesu . . . Ti ljuba mladina! skrivaj se v to presv. Srce, in veter skušnjave te ne bo našel . . . Grešna burja bo mimo tebe bučala, ti pa boš v miru!

Pa tudi zastarani grešniki še imajo v Srcu Jezusovem pribežališče . . . brambo . . . zavetje . . . ako se le želijo greha rešiti in hočejo peklu uiti . . . Kdo bi mogel naštetati vse tiste grešnike, ki so se pogubljenja zbal in pribežali k Jezusu . . . pa so našli usmiljenje . . . zavetje . . . zveličanje . . . Sv. Magdalena. Tako tudi ti, ubogi grešnik, nesrečna grešnica . . . zateci se k milemu Jezusu . . . „Do vseh je Srce milo — celo do grešnikov; — skesanim zadobilo je vsmiljenje dolgov.“ (Venec 141.) Zgubljeno ovco zadene dobri Pastir na svoje rame . . . jo nese k izvoljeni čredi v nebeško veselje . . . Daj se mu najti . . . naj te ljubi Jezus dene v svoje Srce! Ti pa, pobožna duša, ki si se izročila in zapisala v to božje Srce Jezusovo, bodi mu zvesta . . . ti bo najboljše zavetje . . . Pa tudi drugi: grešniki, mladeni, počasni, ogrejte se danes na plamenu božje ljubezni. Jezus nam kaže svoje Srce . . . ponuja . . . Kakor živali letijo v svoje brloge, tako se v nevarnostih mi skrivajmo v tvoje zavetje — Srce Jezusovo. (Ps. 103, 18.)

C. Sv. Brnard, goreči častivec sv. Sreca Jezusovega, najde le v njem svoje stanovališče in piše: „O kako dobro in sladko je prebivati v tem Srcu! O preljubznivi Jezus! očisti me, da morem k tebi priti in v tvojem Srcu prebivati vse svoje žive dni.“ (Fest. s. Cord. Jesu.) Častimo ga tudi mi . . . prebivajmo v njem . . . prosimo ga: „Ljubi Jezus, daj, da te ljubim vekomaj!“ Amen.

Simon Gaberc.

Četrta nedelja po binkoštih.

I. Dobra dela v stanu smrtnega greha storjena nimajo nič zasluženja za nebesa.

Učenik! vso noč smo delali, pa nismo nič vjeli. Luk. 5, 5.

Trdo in žalostno je za delavca, ki se je od zgodnjega jutra notri do poznega večera s trdom in s krvavimi žulji pri svojem delu potil, na zadnje pa nikjer nič plačila prejel. Še težavniše pa ga njegov trud in pot stane, ako mu je bilo veliko plačilo obljubljeno, zdaj pa mu je utrgano ali pridržano. V kakem žalostnem stanu mora torej biti tudi duša, ki je morebiti za Boga in za nebesa dolgo in veliko trpela, obilno miloščine dajala, veliko molila in se postila, se trdo in ostro pokorila in storila veliko družega dobrega, pa za vse to vendar pri Bogu nima najmanjšega plačila upati! S Petrom mora konec svojega življenja spoznati: „Učenik! vso noč smo delali, pa nismo nič vjeli“; — vse svoje življenje smo bili v tvoji službi, pa nam vendar plačilo pridržuješ.

Kako, porečete, bi bilo to mogoče, da bi nam mogel Bog plačilo za naš trud odreči, saj nas je sam zagotovil: *Vaše plačilo bo obilno v nebesih*, in zopet: *Kdor svojo hišo, ali brate ali sestre, ali očeta ali mater, ali ženo ali otroke, ali njivo zapusti zavoljo mojega imena, ta bo stotero prejel in večno življenje posedel*; da, kar je še več, obljubil je, da še kozarec mrzle vode ne bo ostal brez plačila? Vse to je sicer resnica; ali vendar se pogostoma godi, da ljudje za Boga delajo, pa brez upanja kakega plačila. Poglejte! tega kriva je noč, v kateri delajo, to se pravi: njih pregrešno življenje. Zakaj v stanu smrtnega greha so vsa njih še tako velika in hvale vredna dobra dela brez zasluženja za nebesa. V taki noči delali so ljudje in zato so zastonj tožili rekoč: „Zakaj smo se postili in nisi pogledal, poniževali svoje duše in ti ni bilo mar?“ Bog jim je odgovoril: „Postite se po svoji glavi in iz samopridnih namenov, ter svoje dolžnike neusmiljeno terjate. Pri vseh svojih postih nimate miru. Boš mar to post imenoval, in Gospodu prijeten dar?“ (Iz. 58.) Zdržuj se prepovedanih sladnost tega sveta, bodi usmiljen in ne zaničuj svojega bližnjega; potem mi bodo tvoja dobra dela dopadla.

Da se še mi konec svojega življenja ne bomo tako ogoljufali, da bi mislili: Saj nam nebesa ne morejo oditi, ker že na svetu

tolikanj delamo in trpimo, premišljujmo danes resnico, da naša dobra dela v stanu smrtnega greha storjena so 1. dela teme, in 2. brez zasluženja za nebesa.

1. Sv. Brnard imenuje stan človekov v smrtnem grehu — noč, in sicer zato, ker sta si v veliko rečeh med sabo enaka. Kakor je namreč po noči temno, mrzlo, žalostno in nas groza sprehaja pred strahovi, ki si jih dela naša domišljija; ravno tako je z dušo v smrtnem grehu, ker jo nemirna in razdražena vest neprenehoma grize, žalostí, ter s strahom in s trepetom napolnjuje. Ona sedi v temi in v smrtni senci, ker ji solnce božje pravičnosti nič več ne sije, njene uma nič več ne razsvetljuje in njene volje nič več k dobremu ne priganja. Nadalje, kdor po noči in v temi hodi, se mu je bati, da bi se kje ne spodtaknil, ne padel in se pobil. Še v večji nevarnosti je grešnik, ki v svoji dušni temi semtertje tava, nevedoč, da gre naravnost proti peklu. Tak je bil tisti hudobnež v sv. pismu, ki je rekel: *Kdo me vidi? Tema je krog mene in nobeden za menoj ne gleda? Koga se mi je bati?* Tako grešnik pozabi na Boga, da je povsod pričujoč, pozabi na božjo pravičnost, ki suče meč maščevanja nad njegovo glavo, in misli le na to, kako bi svoje pregrešne želje dopolnil.

Po noči slednjič topirji, sove in drugi ponočni ptiči, ki se luči bojé, prihajajo iz svojih skrivališč, tigri in druge zveri hodijo na rop, ter tatje in roparji napadajo hiše in premoženje v mirnem spanji počivajočih ljudi. Ravno to velja o grešnikih, tudi oni so prijatelji teme, po besedah Kristusovih, ki pravi: *Kdor hudo dela, sovraži luč, in ne pride k luči, da se ne razodenejo njegova dela.* Grešnik izdan je peklenkim zverinam in roparjem, ker apostelj pravi: *Bratje, bodite trezni in čujte; zakaj vaš nasprotnik hudič, kakor rujoveč lev okoli hodi, in išče, koga bi požrl.* Grešnikova dela so torej, kakor jih sv. Pavel imenuje, dela teme.

2. Ta dela teme so pa tudi brez zasluženja za nebesa. Zakaj, duša v smrtnem stanu zgubila je svoje nadnatorno življenje, je torej mrtva. Kakor je namreč naše telo brez duše mrtvo, tako je tudi naša duša brez milosti božje mrtva. Zato so tudi grešnikova dela mrtva dela. O tem piše sv. Pavel Korinčanom: *Ako bi človeške in angeljske jezike govoril, ljubezni (to je milosti božje) pa bi ne imel, bi bil kakor bučec bron ali zvonec zvonec.* S tem hoče reči: Ako bi vse jezike znal in z angeljsko zgovernostjo nevernikom in krivovercem sv. evangelij oznanoval, bi pač to delalo velik šum in izgledovanje,

pri Bogu bi vendar nič vrednosti ne imelo in mi nič ne pomagalo v zveličanje moje duše, če bi mi manjkalo posvečujoče milosti božje. Res je spreobrnjenje grešnikov in nevernikov v božjih očeh silno veliko dobro delo, in sv. Jakop pravi: *Bratje moji! ako kdo izmed vas zajde od resnice, in ga kdo vrne, naj vé, da kdor grešnika vrne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo od smrti in pokrtil veliko število grehov.* (Jak. 5, 19. 20.) Da bi zmotene na pravo pot pripeljala in grešnike k Bogu spreobrnila, prehodila sta sv. Anton Padovanski in sv. Vincencij Fererij mnoge dežele. Ravno iz tega namena se je sv. Frančišek Ksaverski med tisočerimi nevarnostmi čez neizmerno morje podal v Indijo in Japan; iz ravno tega namena trudili so se vsi aposteljni vse dni svojega življenja. Ali — kakšno plačilo bi bili vsi ti od Boga prejeli za svoje velikanske trude, ako bi bili sami na svoji duši mrtvi? Kaj ne, zvon ljudi kliče v cerkev k božji službi, k sv. maši in pridigi, pa kaj si s svojim glasom zasluži? Gotovo nič družega, razun če počí, da ga v ogenj vržejo in prelijó. Tako tudi grešnik z vsemi svojimi dobrimi deli pri Bogu ne le nič zasluženja nima, temuč bo še, kedar umrje, vkljub svojih dobrih del vržen v peklenski ogenj.

Ena najpoglavitniših čednost, v kateri se mora kristijan slehrni dan vaditi, je gotovo sv. vera, zakaj brez vere je nemogoče Bogu dopasti. Zavoljo svoje trdne vere bil je Abraham od Boga blagoslovljen. Po veri je Mojzes s svojo palico rudeče morje razdelil, da so šli Izraelci kakor po suhem skozi in po njegovi veri je voda pritekla iz skale, ko je s svojo palico nanjo udaril. Po veri je sv. Peter šel po morji, kakor po suhem; z malo besedami: s svojo vero so vsi sveti mučeniki rabeljne užugali in *to je zmaga, ki svet premaga, naša vera,* govori apostelj.

Ali imej vero, kakoršna je bila Abrahamova ali Mojzesova, Petrova ali družih mučencev in čudodelnikov, poslušaj vendar besede sv. Pavla, ki pravi: *Ako bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nič nisem.* Brez ljubezni, to je: milosti božje ti torej tudi tvoja še tako trdna vera nič ne pomaga.

Marsikdo, n. pr. ostane pri ljudeh v neumrljivem spominu zavoljo svojega usmiljenja ali nenavadne radodarnosti do ubozih. Tako so sv. Elizabeta, sv. Tomaž iz Vilanove, sv. Karol Boromej vse svoje premoženje med uboge razdali. Sveta škofa Avguštin in Ambrož sta ob času silne lakote celo cerkvene posode in druge dragocenosti v denar spravila in med uboge razdelila, vedoč, da kar bota ubogim storila, to bo Kristus tako sprejel, kakor bi bilo njemu storjeno. —

Tako dajaj tudi ti ubogajme, kolikor hočeš, ne odreci darú nikoli nobenemu, ki te zanj prosi, nasituj lačne, napajaj žejne, oblači nage, jemlji pod streho vsakega popotnega, obiskuj in tolaži bolnike, overseljaj žalostne, bodi učenik nevednim in svetovavec vsem, ki se k tebi zatekajo; kaj ti bo vse to koristilo, ako si v smrtnem grehu? Poslušaj zopet sv. Pavla, ki ti na to odgovori: *Ako bi razdal ubozim v živež vse svoje premoženje, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne pomaga.* In zakaj ne? Izlij olje iz svetilnice, ne bo ti več gorela; posekaj drevesu korenine, in se ti bo posušilo; vzemi truplu njegovo dušo, in imel boš mrliča. Tako vzemi svojim dobrim delom posvečujočo milost božjo, in imel boš mrtva dela brez plačila v nebesih.

Da, celo mučen biti, svojo kri za sv. vero preliti, kar je gotovo največje dobro delo, vendar utegne brez zasluženja za nebesa biti, če teh muk ali pa tudi smrti v stanu milosti božje ne pretrpiš. Tudi o tem pravi sv. Pavel: *Ako bi svoje telo dal, tako, da bi gorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne pomaga.* To se pravi: Ako bi se kdo za pravo vero, postavim, dal na drobne kosce razsekati ali razrezati, se na ognji žgati in peči, se dal na tezavnico raztegniti, ali še na kak drug grozovit način umoriti: ne dosegel bi krone in palme mučeništva v nebesih, ko bi bil v smrtnem grehu in bi se takemu trpljenju iz ljubezni do Boga ne podvrgel.

Kristijani! kaj sodite sedaj iz te resnice? Ako nam vest očita, da smo v smrtnem grehu, ali nas ne spreleta strah in groza, kedar premišljamo, koliko da se na svetu vsak po svojem stanu trudimo, koliko pretrpimo, pa za ves svoj trud, za ves trpež nimamo ne vinarja plačila pri Bogu pričakovati? Pomisli to, zakonski mož, koliko skrbi in trpljenja imaš za svojo družino, koliko grenkih moraš morebiti od svoje žene preslišati, koliko krivic od sosedov ali od družih pretrpeti; hribe in doline zavoljo vsakdanjega zaslužka prehodiš, svoje življenje zavoljo vsakdanjega kruha v nevarnost postavljaš, doma in v cerkvi k Bogu moliš; — pač blagor ti, ako v milosti božji vse to delaš, in vse te svoje nadloge Bogu posvečuješ z vsakdanjim dobrim namenom, ker te nadloge ti spletajo v nebesih krono časti in veselja! Gorjé ti pa tudi, ako si v smrtnem grehu, ker milovanja in usmiljenja vreden trpinec si že na tem svetu, objokovanja ter krvavih solz vreden trpinec pa boš še-le v večnosti. Poglej, zakonska žena in gospodinja! Koliko križev imaš z otroci, koliko težav s svojimi posli, koliko trdih in zarobljenih besed moraš preslišati od svojega surovega moža, koliko opravljanja in obrekovanja ti prizadevajo hudobni jeziki, koliko imaš skrbi in dela, da ne veš, kje se te glava

drži, in komaj nedelje ali praznika pričakaš, da se malo odpočiješ in v cerkvi Bogu svoje reve in težave potožiš, da vkljub vsega tega trpljenja še vendar na vsem potrebnem revščino in pomanjkanje trpiš. Blagor ti, če si v milosti božji, ker vse to tvoje posamezno trpljenje so žlahtni kamni, s katerimi zaljšaš svojo krono v nebesih. Ali gorje ti, če imaš kak smrtni greh na svoji duši, ker vse tvoje trpljenje je kakor pajčevina, ki jo pajek z velikim trudom préde, hišna gospodinja pa jo zopet z metlo naenkrat raztrga. Uboga trpinka si na svetu; pa vse to trpljenje še okus tistega trpljenja ni, ki te na onem svetu čaka, kjer se bodo tvoje pobite duše morebiti še pobite duše tvojih otrok držale in božjo pravičnost še na hujše maščevanje klicale.

Domišljevali so si stari pagani, da so neke žene, Danaide imenovane, na unem svetu zavoljo nehvaležnosti do svojih mož od bogov obsojene, da morajo z velikimi vedri v prevrtane sode vodo nositi, in da se bodo morale s tem delom na vse večne čase ukvarjati. — Od nekega Sisifa so sanjarili, da so ga bogovi, ker jih je hudo razžalil, obsodili, da je moral na onem svetu težko skalo vrh visokega hriba valiti, in komaj jo je gori privalil, se mu je skala zopet zmuznila in nazaj v dolino sprožila. In to težavno delo brez vsega vspeha in plačila ni imelo ne konca ne kraja.

Poglejte! take nesrečne žene, ki v prevrtane sode vodo nosijo; taki ubogi trpini Sisifi, ki brez vspeha težko skalo vrh hriba valé, so vsi tisti, ki v stanu smrtnega greha sicer veliko prestanejo in pretrpé, pa morajo vendar na večer svojega življenja s Petrom klicati: „Gospod! vso noč smo delali, pa nismo nič vjeli.“

Ljubi moji! da tudi nam ne bo treba na zadnjo uro zastoj klicati in zdihovati: „Gospod! vso noč sem delal, pa nisem nič vjel“, poslušajmo svetega aposteljna, ki nam pravi: *Noč je prešla, dan pa se je približal. Vrzimo tedaj od sebe dela teme, in oblecimo orožje svetlobe. Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrečnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nehvaležnosti, ampak oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa* (Rimlj. 13, 12—14.) — in to po vredno opravljenem zakramentu sv. pokore, ki nas v stan posvečujoče milosti božje postavi in vsem našim delom čeznatorno ceno večnega življenja daje! Amen.

Mat. Torkar.

2. Dve mreži bogoljubnega kristijana.

Pelji na globočino, in razgrnite svoje mreže na lov. Luk. 5, 4.

A. 1. Bog je človeku delo naložil za kazen, za pokoro (I. Moz. 3, 19.); vsi moramo delati, da se preživimo . . . pa tudi, da si nebesa zaslužimo . . .

2. Pa prazno je naše delo brez blagoslova z nebes: to je po- glavitni nauk današnjega evangelija. (Luk. 5, 1—11.) Ribarili so apo- steljni vso noč, a ničesar niso vlovili brez Jezusa. Na Jezusovo besedo pa so zajeli obilno rib.

3. To je tudi nam rečeno . . . vsem . . . Posebno srečen ribič je večerajšnji godovnjak, sv. Alojzij. Iskal in lovil si je dobrih del. Tudi mi si moramo za nebesa dobra dela loviti — razgrinjati mreže . . . Sv. Alojzij je imel dve mreži, kateri moramo tudi mi na- stavljati v globočino milosti božje . . . Zatoraj poslušajte me, dve mreži pobožnega kristijana vam danes naznanim.

B. I. Čudežno velika je bila Petrova mreža . . . obilno rib . . . se je pretrgavala . . . Mi pa moramo še boljšo mrežo razgrniti: *Pelji na globočino in razgrnite svoje mreže na lov.* Kristijana prva mreža je: čistost srca ali nedolžnost . . . le kdor jo ima, vlovi zveličanska dela . . . a) je potrebna, drugače naša dela niso Bogu dopad- ljiva: *Nimam dopadenja nad vami, pravi Gospod vojne, in dara ne bom sprejemal iz vaših rok.* (Malah. 1, 10.) Zato Jezus pravi: *Resnično, povem vam, ako se ne sprecobrnate in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.* (Mat. 18, 3.) In zopet: *Blagor jim, kateri so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.* (Mat. 5, 8.) Zato že sv. Gregor pravi: *Nič ni dobro delo brez čistosti.* V noči pregrehe in nečistosti loviš . . . vse zgubljeno; vse zastonj brez čistosti . . . b) To mrežo čistosti je imel sv. Alojzij! Že v devetem letu je storil obljubo vednega devištva. Ženski še v lice ne pogleda — omedli pred grdo besedo nemarnih tovarišev . . . Zato si je pa nalovil toliko zveličavnih ribic — dobrih del . . . c) Vsak kristijan mora imeti to mrežo: čistost stansko . . . Pa joj, otroci že grdo govorijo . . . mla- deniči . . . deklice . . . nesramno govorijo, vasujejo, razuzdano živijo. Še stari . . . vdove, vdovei . . . Blizo večnosti so že, pa še malo rib, nič dobrih del . . . Zato nas opominja Jezus: *Pelji na globočino, in razgrnite svoje mreže na lov.* (Luk. 5, 4.)

Apostoli so imeli več mrež, vse so razgrnili na lov. Tudi poleg čistosti moramo še drugo mrežo imeti. Kristijana druga močna mreža je:

II. Ljubezen božja — da mi Boga ljubimo, on pa nas rad ima; pa tudi bližnjika moramo krščansko ljubiti . . . a) je potrebna ta ljubezen . . . *Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca . . . Ljubi svojega bližnjika, kakor sam sebe.* (Mat. 22, 37—40.) Brez te mreže nič za nebesa ne vlovimo: *Ako bi jezike ljudi in angeljev govoril . . . ljubezni pa nimam: sem kakor bučč bronec in zvonec doneč, in ako bi znal prerokovati, in bi vedel vse skrivnosti in imel vso učenost; in ako bi imel vso vero, tako, da bi gore predstavljaj, ljubezni pa nimam: nič nisem. In ako bi razdal ubožcem v živč vse svoje premoženje, in ako bi svoje telo dal zažgati, ljubezni pa nimam: nič mi ne hasne.* (I. Kor. 13, 1—3.) Kakor bi z reščetom vodo zajemal, je tvoje delo brez krščanske ljubezni — prazno, za nič . . . b) To mrežo krščanske ljubezni je imel sv. Alojzij: Zato sveti evangelij o njegovem godu govori o prvi zapovedi ljubezni. (Mat. 22, 29—40.) Iz krščanske ljubezni do Boga zapusti dom, premoženje, čast . . . stariše . . . sorodnike . . . gre v samostan. Bogu služi . . . moli . . . kleči pred sv. rešnjim Telesom . . . posti in zatajuje se . . . V mrežo krščanske ljubezni božje si je nabral čudežno veliko rib dobrih del za nebesa. Ker je Boga tako goreče ljubil, ljubil je tudi bližnjika . . . še bolnike, celó okužence . . . zapuščene ter si s tem zopet nalovil čudovito veliko rib v mrežo krščanske ljubezni do bližnjega. c) Nam v nauk in zgled, da moramo vse za Boga delati, trpeti, živeti in umreti. Moramo razgrinjati mrežo ljubezni božje . . . Ali pa res delamo tako? Naše srce je polno, pa ne božje ljubezni, temveč posvetne, pregrešne ljubezni . . . kipi sovraštva . . . je gnezdo nemarnosti . . . Le poglejte: kako se praznujejo nedelje in prazniki, kako se Bog časti ob delavnikih, kakšne so naše molitve? . . . In kje je še prava ljubezen do bližnjega? Ker nimamo mreže ljubezni, nič ne vlovimo . . . vso noč, celi čas življenja brez zlatih ribic — dobrih del . . . Ako bi Boga ljubili, bi se nam vse za zveličanje zaračunilo! *Kateri Boga ljubijo, jim vse pomaga na dobro.* (Rim. 8, 28.)

C. Lovec, ribič gre vesel domov, kadar je obilno nalovil. Tako sv. Alojzij: „Veselim se (smrti), ker v hišo Gospodovo pojdem.“ — Lovimo, delajmo dobro . . . Jezus opominja: *Pelji na globočino, in razgrinite svoje mreže na lov.* Mrežo čistosti — mrežo ljubezni božje razgrinjajmo, tako bomo tudi mi veselo šli — bogati dobrih del — v nebeško domovino! Amen.

Simon Gaberc.

Praznik ss. apostolov Petra in Pavla.

Kaj nam je rimski papež.

Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev.

Mat. 16, 18.

Slišali ste v sv. evangeliju, katerega sem vam ravnokar prebral, kako je nekega dne Zveličar vprašal svoje aposteljne: Kaj pa ljudje o meni govoré, kdo, pravijo, da sem jaz? In jeli so mu pripovedovati učenci: Nekateri pravijo, da si Janez Krstnik, drugi menijo, da si Elija — zopet tretji, da si Jeremija, ali kdo drugi izmed prerokov . . . Nato Jezus učencem zastavi vprašanje: „Kaj pa vi pravite o meni?“ In brž se oglasi Simon Peter, pa silno navdušeno odgovori: *Kristus si ti, Sin živega Boga!* — Na to nebeški Učenik, kakor v neko pohvalo in neko plačilo za to, ker ga je Simon prvi pred vsemi spoznal kot pravega živega Boga, slovesno pregovori: *Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklenska vrata je ne bodo zmagala!* — Tako je Jezus Petra naredil podlago, na katero je hotel postaviti svojo cerkev, naredil ga je poglavarja, prvega gospodarja v sv. cerkvi — naredil, imenoval ga je prvega papeža — in vpričo vseh učencev ga je povzdignil v to čast, da bi vsi vedeli, spoznali, v koliko čast je povzdignen!

Danes obhajamo slovesni spomin sv. Petra, prvega poglavarja sv. cerkve — obhajamo smrti dan sv. Petra (priprošnjika, patrona tej prelepi cerkvi in častitljivi duhovniji). Ravno današnji dan l. 67. po Kr. je bilo, ob času grozovitega cesarja Nerona, ko je slavni naš apostelj s svojim tovarišem sv. Pavlom svoje življenje dal za Njega, katerega je bil prvi spoznal v pričo zbranih učencev: *Sina živega Boga!* — Če pa tudi danes obhajamo dan smrti sv. Petra, vendar rečem: sv. Peter ni še umrl! Ni umrl, ampak še danes krepko vlada sv. cerkev in vže od apostolskih časov ima svoj sedež v Rimu. Sv. Peter živi, le ime se mu je premenilo — kakor se je ob Jezusovem času imenoval Simon — Peter, tako se danes imenuje Leon XIII.

Prav res! Rimski papež ni družega kot Peter, od Jezusa postavljen vladati jagnjeta in ovce — kar je prvi papež Peter bil Jezusovi čedi, to jej je Leon XIII. — 258. papež. — Lepa prilika je tedaj danes, da vam, častilcem sv. Petra, pojasnim, kaj je nam rimski papež, ali kaj bi vsakemu katoliškemu kristijanu vsaj biti moral sv. oče, rimski papež!

1. Gotovo jih je dokaj izmed vas, ki so že videli morje in velike barke, ki valovje režejo sem ter tje skoraj tako urno, kot železnica. Morda se je že tudi kdo čudil temu, kako more barka v sredi morja najti pot in priti na zaželeni kraj? Kdor se je vozil po barki, videl je na nji moža, ki zadej ob koncu ladije stoji, neprenehoma pred-se gleda na rivec barke in na magnetno iglo pred seboj in z obema rokama drži za neko veliko kolo, ki ga suče zdaj na desno, zdaj na levo, kakor je treba. To je krmilar; on suče barko tako, da se ogne viharju, da barka ob skalovje ne trešči in da srečno pride, kamor je namenjena. Na krmilarju tedaj je silno veliko ležeče, in kdor si napravi barko, najprej jej poišče skušenega krmilarja. — Tudi Jezus čolna Petrovega, sv. cerkve, ni mogel pustiti brez modrega vodnika, brez krmilarja. In res jej je dal modrega vodnika: kar je krmilar vsaki barki, to je Peter, to so nasledniki njegovi — papeži sv. katoliški cerkvi. Oni jo modro vodijo skozi vsa stoletja, da je divji vihar surove posvetne sile in človeške hudobije ni mogel razbiti in končati.

2. Kar je glavna korenina drevesu, to je sv. cerkvi rimski papež. V kako lepi tesni zvezi so na drevesu korenina, deblo, veje, vejice, listje: kar ni v tej zvezi, ni več del drevesa, se mora posušiti, zamreti. Vsa naša sv. cerkev je tudi drevo, velikansko drevo, ki svoje veje razširja čez vse dežele, kjer stanujejo ljudje, in vsem posamnim delom tega drevesa duhovno življenje dohaja iz korenine, iz središča edinstva — iz Rima! Kdor pa bi se ločil, odtrgal od korenine, on se posuši, zamre. Kakor vsi deli na drevesu, tako morajo v sv. cerkvi vsi katoliški kristijani v lepi zvezi biti: verniki morajo v lepi pokorščini živeti s svojimi duhovniki, ti s škofom — vsi škofje s papežem. Ko bi pa kdo teh se odtrgal od korenine — pokorščino odrekel cerkvenemu poglavarju, da bi kdo sv. očeta papeža ne hotel spoznati za svojega duhovnega očeta, tak ni več ud velikanskega drevesa sv. cerkve.

3. Kar je srce tebi v prsih, to je Petrov naslednik, sveti oče papež, Jezusovi cerkvi. Ko srce prvič vdari, tedaj se življenje začne, tako se je tudi s Petrom, prvim papežem sv. cerkev začela. Ko srce zadnjič vdari, tedaj jenja življenje. Ko bi bilo mogoče ukončati papeštvo, moralo bi jenjati življenje sv. cerkve — katoliške cerkve bi bilo konec! To dobro vedó sovražniki Jezusove cerkve, zato so že mnogokrat krvav boj bili zoper papeštvo, a ukončali ga niso in ga ne bodo, ker to srce sv. cerkve brani in varuje Jezus sam. Ni mogoče umoriti papeštva in zadnji papež zamrl bode še-le — sodnji dan!

4. Kar je človeku glava, to je sv. katoliški cerkvi sveti oče papež! Da bi kdo telesu glavo odbil, bila bi to pač čudna stvar: ta trup brez glave! Ne mogel bi misliti, ničesar ukreniti, ničesar storiti, ničesar koristiti. Taka bi bila v sv. cerkvi brez papeža. To zlasti spoznamo iz zgodovine tistih ljudstev, ki so se ločila od svetega sedeža in sv. očeta papeža nočejo spoznavati za svojega poglavarja, po Jezusu Kristusu sv. cerkvi odločenega načelnika. Zamirati začno, v veri pešati — in ker se ločijo od živega studenca, zabredejo dalje in dalje od božjega razodenja in postanejo pravi novošegni pagani.

5. Rimski papež je sveti cerkvi to, kar je vogelni ali vkladni kamen kakemu velikemu poslopju. Jezus sam svojo cerkev imenuje poslopje in svojega aposteljna Petra imenuje vkladni kamen, podporo temu poslopju — tedaj mu tudi ime Simon premeni v Peter, t. j. po naše skala, skalar! mu govoreč: *Blagor ti, Simon, Jonov sin! . . . jaz ti povem: ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklena vrata je ne bodo zmagala.* Gospod hoče reči: Kar so trda skalnata tla poslopju, to je cerkvi Peter in nasledniki njegovi. Kakor je vkladni kamen, vogelni kamen najimennitnejši del poslopja, tako je papež prvi, najvažnejši, najodločivnejši ud sv. cerkve. Vsako poslopje sloni na vkladnem kamnu; kjer je ta, tam je poslopje — tako so že tudi od nekdanj spoznali: kjer je Peter, kjer je papež — tam je cerkev! Kdor se tega kamna, sv. očeta papeža drži, ta je pravi ud Jezusove cerkve.

Posamezni deli poslopja se utegnejo podreti, mogoče jih je razrušiti, ali vkladni kamen se ne omaja, tako je v sv. cerkvi. Bili so časi, žalostni časi, ko so se podrli, od poslopja odcepili posamezni deli: tako ob Mohamedovem času turki, tako pozneje razkolniki ali staroverci, tako v 16. stoletju krivoverci luteranci in drugi enaki . . . Ali kamen vkladni se nikdar ni omajal — papež je v sv. veri vedno trdno stal. Ob času največjih homatij obračali so se v Rim do svetega očeta papeža vsi, kateri so hoteli zvedeti resnico. In tako je in tako bo do konca sveta! Ko bi se podrli tudi vsi troni sveta, papežev bo ostal — njega tudi peklena moč podrla ne bo! Sv. oče papež je nezmotljivi učenik resnice in vkladni kamen; omahovati ne more — ko bi se tudi ves pekel zarotil zoper njegov obstanek!

6. Jezus si Petra — in tudi naslednike njegove — izvoli za ključarje. Govori mu: *Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva, in kar boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih — in kar boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.* Zveličar

hoče reči: Kar je oskrbnik pri hiši, to je Peter z nasledniki v sveti cerkvi. Ključe izroči in ima pravico izročiti le gospodar, lastnik; kdor pa je od gospodarja samega dobil ključe, ta ni več kak služabnik, on je namestnik svojega gospoda: on ima oblast potrebne reči ukazovati, vsem drugim služabnikom povelja dajati. Komur so ključi izročeni, on ima oblast, vredne spustiti v hišo, nevrednim vstop zabraniti; tudi do premoženja ima oblast, da vrednim deli od hišnega premoženja, nevrednim pa ne. Vse, kar dela, v imenu Gospodovem dela, in tedaj ima pravico, od vseh tirjati pokorščino, in kdor mu je nepokoren, kdor se vzdiguje zoper njega, se prav za prav vzdiguje zoper Gospoda samega. Glejte, vse tako je tudi pri poglavarju svete cerkve, pri papežu. Prvi in najvišji namestnik Jezusa Kristusa je on, od Sinu božjega samega postavljen. Od Jezusa Kristusa tedaj, od ustanovnika naše sv. cerkve je vsa oblast papeževa in kar papež ukazuje, ukazuje v imenu Jezusovem; kdor njega posluša, Jezusa posluša — kdor njega uboga, Jezusa uboga; kdor pa njegov glas zaničuje, njemu pokorščino odreka — on pokorščino odreka Sinu božjemu, od katerega je oblast papeževa!

7. Papež v katoliški cerkvi je tudi nam katoliškim kristijanom to, kar je pastir pri čedi. Ko je naš Zveličar vstal od mrtvih, govoril je nekega dne svojemu izvoljenemu namestniku: Simon, Peter, *pasi moje jagnjeta!* in še enkrat: *Pasi moje jagnjeta!* in še tretjič: *Pasi moje ovce!* Celi čedi tedaj — celi cerkvi božji je Gospod Petra — in njega naslednike — postavil pastirja: ovcam in jagnjetom, t. j. popolnim in nepopolnim, visokim in nizkim, škofom, duhovnikom in neduhovnikom. — Potem takem je papež prejel od Jezusa vse tiste pravice in dolžnosti, ki jih imajo pastirji.

a) Pastir mora svojo čedo voditi na dobro pašo in torej mora tudi papež skrbeti za to, da se vsa čeda njegova nasituje z dobro, s pravo nepokvarjeno pašo Jezusove vere. On ima za to skrbeti, da se v sveti nauk Jezusov ne zatrosi strupeni plevel kakega krivoverstva — on ima skrbeti, da se vsi zakramenti po Jezusu postavljeni vedno veljavno delé, da po njih vernikom, Jezusovi čedi, vedno čista, okrepevalna voda milosti božje doteka. On ima skrbeti, da se med čedo Jezusovo najsvetejša daritev sv. maše vedno dostojno, po Jezusovem ukazu opravlja, ter se v nji slabotnim in lačnim ovčicam napravlja nebeški čudežni kruh presv. rešnjega Telesa . . . To pastirsko dolžnost je rimski papež tudi res spolnjeval vsaki čas. Skrbel je, da so škofje, mašniki vedno redili čedo Jezusovo s tečno, nepokvarjeno hrano besede božje, sv. zakramentov in presv. daritve, in kjerkoli se je

kedaj prikazal kak plevel krivoverstva, brž se je vzdignil najvišji pastir in je hitel strupeni prirastek iztrebiti izmed zdrave hrane Jezusove vere.

b) Pastirju je dalje skrbeti, da se mu čeda bolj in bolj namnoži; tako mora tudi papež skrbeti, da se razširi, namnoži čeda vernikov. Tudi to pastirsko dolžnost so rimski papeži skozi vsa stoletja vestno spolnovali. Leto za letom pošiljajo po vsem svetu katoliških učencikov, duhovnikov, med razna ljudstva, tudi med najbolj divja. In ti oznanovalci večne resnice prehodijo vse kraje in kote zemlje, kjerkoli prebiva človeški rod; ne bojé se pota, nevarnosti, truda, — tudi svoje življenje mnogokrat darujejo, da bi jih le veliko veliko pridobili za Jezusa, da bi jih veliko pripeljali k verni čedi in tako namnožili število izvoljenih. Kakor Jezus učence svoje, tako jih namestnik njegov, sv. oče, vsako leto dokaj pošlje po svetu s poveljem: *Idite po vsem svetu, učite vse narode in krščujte jih . . .* Sedanjji sv. oče Leon XIII. se s prav posebno ljubeznijo prizadevajo, da bi še razkolniške ali krivoverske brate Slovane pridobili za čedo Jezusovo in tako duri jim odprli do nebeškega hleva.

c) Pastirju je tudi dolžnost, skrb imeti za ovčice zgubljene, jih iskati, vabiti in pripeljati zopet v hlev sv. cerkve. Take zgubljene ovčice so, kaj pa, že veliki grešniki vsi — še bolj pa ločenci, krivoverci, ki so se ločili od prave čede, zapustili zdravo pašo Jezusovih zveličalnih nauk — zapustili zdravo vodo, živo vodo sv. zakramentov in si kopali kapnice, ki vode ne držé. In kako papež vedno res tudi za te zgubljene ovčice skrbé! Ko je Pij IX. leta 1869. začel zadnji vatikanski veliki cerkveni zbor, obrnil se je v zavesti svoje vrhpastirske dolžnosti in pravice v posebnih pismih tudi do vseh krivovercev in razkolnikov, v očetovski ljubezni vabeč tudi te zgubljene ovčice, da se zopet pridružijo Jezusovi čedi.

č) Dobrega pastirja dolžnost je tudi ta, da čedo svojo varuje nevarnosti: roparjev in zgrabljivih volkov. Kjerkoli se kažejo sovražniki Jezusove čede, bodisi očiti, bodisi skriti, brž se oglasi čuvaj na Sijonu, rimski papež — Jezusov namestnik, najvišji pastir in naznanuje nevarnost, kliče k čuječnosti. Naj si bo, da začne kdo krive nauke trositi in verne ovčice zapeljavati na strupeno pašo, v zmoto in laž — naj si bo, da sv. cerkvi vnanjo silo dela, da po krivičnih postavah verne preganja, da cerkve ropa, da mirne redovnike in redovnice iz mirnih svetih prebivališč podi: brž se oglasi vrhovni pastir, zdaj s svarjenjem in prošnjami, zdaj s cerkvenimi kaznimi varuje nevarnosti in sile čedo Jezusovo, naj jo napada navaden človek

ali kronan mogočnej — vsakemu nasproti svojo dolžnost stori ta čuvaj čede Kristusove! In četudi je sv. oče papež od l. 1870 sam skoraj res jetnik, oropan cerkvenega premoženja, vendar neustrašeno, četudi od sovražnikov obdan, brž svoj glas povzdigne, kedar je v nevarnosti ta ali oni del Jezusove čede!

Tako ste iz dosedaj povedanega lahko spoznali, kaj je Petrov naslednik, rimski papež, nam katoličanom. O, papež ni kaka prazna čast, ki bi prebival v večnem Rimu, pa bi se za ves svet ne menil. O ne! On je modri, neustrašeni krmilar, ki čoln Petrov, sv. cerkev, že 1800 let vodi skoz šumeče valovje raznih nevarnosti! Petrov naslednik je zares korenina velikanskega drevesa sv. cerkve, ki po vsem svetu razteguje svoje veje; iz njega dohaja vse življenje, kakor iz srca v telesu. Papež je glava Jezusovega telesa duhovnega, je skala tista, na kateri sloni vse poslopje. Ključi nebeškega kraljestva so papežu izročeni od Jezusa samega in oblast mu je dana, da ukazuje v imenu Sinu božjega, tako, da slehrni, ki njega ne uboga, njega ne posluša, Jezusa samega ne posluša. — Petrov naslednik, rimski papež, je prvi pastir Jezusove čede in vse dolžnosti in pravice mu je Gospod Jezus izročil: z lastno nevarnostjo varuje svoje ovčice in vodi jih sam in vodi jih po svojih škofih in po katoliških mašnikih na dobro, najboljšo pašo čistih, zveličanskih Jezusovih nauk. — Če je pa rimski papež modri glavar in nezmotljivi vodnik sv. cerkve, ali ne bomo vedno in vselej v njega zaupali, se njega držali, kakor se drevo svoje korenine drži, če hoče obstati? In če je od Jezusa postavljen pastir in varuh verne čede, ali ne bomo pokorno za njim hodili, poslušali njegov glas, ga ubogali in vselej storili, kar nam ukazuje, kakor ovce pastirjev glas poslušajo in tekó za njim? — Zdaj tedaj veste, kaj so nam sv. oče papež, in kaj smo jim dolžni. Spoštujmo jih tedaj kot Jezusovega namestnika, ljubimo jih in podpirajmo kot svojega očeta, poslušajmo, ubogajmo jih vselej kot svojega pastirja. In kedar se od Rima sem razlega njih glas, naj nam njih povelje bo, kot bi veleval sv. Peter sam, ker zares! v Leonu XIII. še vedno Peter živi! Amen.

Anton Zupančič.

Pogled na slovstvo.

1. **Sklee cywillizaacyi Afryki poludniowój** skrešil X. Marcin Czerminski T. J. W Krakowie, 1890. 8°. Str. 208. Cena 1 gld., v krasni opravi 1 gld. 50 kr.

2. **V pólnocnej Ameryce Atabaska Mackenzi.** Napisal X. Wladyslaw Zaborski. T. J. W Krakowie, 1890. Str. 112. Cena 50 kr. — Obe tu imenovani knjigi sta izšli v založbi »Missyj Katolicich« (v Krakovu, ulica Kopernikova 26), katere izdajejo krakovski jezuiti. Prva knjiga popisuje 1. jezuitovski misijon na južnovshodni strani Afrike, 2. misijone trapistov v južni Afriki (v Natalu) in 3. misijone kongregacije sv. Duha in preč. srca Marijinega v zapadni Afriki ob ravniku. Druga knjiga pa slika delovanje misijonarjev v severni Ameriki — v Kanadi in sicer v vikarijatu Atabaska Mackenzi. Obe knjigi sta zelo zanimivi, imata več slik in krasno zunanjo opravo. Kdor čita rad o katoliških misijonih, naj seže po teh knjigah.

3. **Dr. Joseph Amberger**, Domkapitular in Regensburg. Zur Erinnerung für Schüler und Freunde von Dr. G. Jakob. Regensburg. Druck u. Verlag von Friedrich Pustet. 1890. 8°. Str. 16. Cena 18 kr. — Ta mala knjižica popisuje življenje pisatelja znane »Pastoraltheologie«, rojenega dne 19. marca 1816, ki je mnogo deloval kot vzgleden duhovnik, kot voditelj semeniški, kot stolni kapitulat in umrl dne 19. oktobra 1889. Knjižica je sicer majhna, a vendar dostojen spomenik pokojniku. Na čelu ima lično podobo Ambergerjevo.

4. **Luther.** Eine Skizze von I. Döllinger. Neuer Abdruck. Freiburg in Breisgau. Herdersche Verlagshandlung. 1890. 8°. Str. 63. Cena broš. zv. 24 kr. — Čitatelj se je morebiti zavzel, da poročamo o knjižici, pisani od znanega odpadnika Döllingerja. A stvar ni nevarna. Skoro pred 40 leti je spisal takrat tako vrlo delujoči Döllinger za cerkveni slovník Wetzer-Weltejev vrli članek »Luther«. Takrat že so bili napravili nekoliko posebnih odtisov tega spisa in sedaj je isti spis v novi izdaji. Sestavljen je temeljito, obširno in stvarno. Döllinger je kazal vedno nekako tolerancijo ali strpnost proti luterancem in tudi v tem spisu je sodba povsem mila; le kjer obsojajo dejanja sama nesrečnega reformatorja, tam je tudi sodba ostrejša. Zato razvidi čitatelj tem boljše neznanski prepad, v katerem je telebnil Luther sam in strmoglavil tudi brez števila drugih. Žila zastaja človeku pomislivšemu, kako lahkomišljeno je ta mož deloval, kako se ni zmenil za najhujo časno in večno nesrečo, v katero je pahnil svoje rojake. Groza ga mora biti čitajočega, kako je divjal v svojih spisih proti vsemu, kar je sveto, kako si je nasprotoval, kako ga je vznemirjala vest, kako se je ž njo bojeval, misleč, da ga vrag nadleguje. — Res poučen, zelo poučen je ta spis, ker kaže prave nagibe, prave vzroke in namene kakor protestantske, tako tudi vsake druge krive vere. Zaradi lepe oblike, nizke cene in omenjenih prednostij knjižico radi priporočamo.

Dr. Fr. L.

Zgodovina Cerkljanske fare. Spisal Ivan Lavrenčič; založil Anton Golobič. V Ljubljani 1890. Tiskala »Katol. Tiskarna«. Str. 158 v osmerki. — To po zvanjanji obliki krasno in po obširni, temeljito obdelani tvarini prezanimivo delo nam je došlo, ko je bil že list dovršen. Torej moramo natančneje oceno odložiti; a že zdaj toplo priporočamo lepo knjigo, ki stane mehko vezana 90 kr., trdo vezana 1 gld. v Katol. Bukvarni in pri pisatelju ali založniku.